

Nagrada Vladimir Nazor za 2007. godinu

svečana dodjela 19. lipnja 2008. godine

Nagradu Vladimir Nazor

dodjeljuje Republika Hrvatska za najbolja umjetnička ostvarenja na području književnosti, glazbe, filma, likovnih i primijenjenih umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma u Republici Hrvatskoj. Nagrada se dodjeljuje kao godišnja nagrada i kao nagrada za životno djelo.

Godišnja nagrada dodjeljuje se umjetnicima za najbolja umjetnička ostvarenja koja su bila objavljena, izložena, prikazana ili izvedena tijekom protekle godine, kao i grupi umjetnika za kolektivna umjetnička ostvarenja. Nagrada za životno djelo dodjeljuje se istaknutim umjetnicima koji su svojim stvaralaštvom obilježili vrijeme u kojem su djelovali i čiji je stvaralački put zaokružen, a djela i ostvarenja ostaju trajno dobro Republike Hrvatske.

Nagradu dodjeljuje Odbor Nagrade Vladimir Nazor na prijedlog Komisija koje osniva za pojedina područja umjetnosti. Predsjednika i članove Odbora, na prijedlog ministra kulture, imenuje Hrvatski sabor iz redova umjetnika, kulturnih i javnih djelatnika (NN 27/91).

Zadovoljstvo mi je i ove godine čestitati dobitnicima na postignućima kojima su zaslužili "Nagradu Vladimir Nazor" za životno djelo odnosno godišnju Nagradu za dosege u prošloj godini.

Valja naglasiti da hrvatska kultura iz godine u godinu kroči sve uspješnijim putovima u domovini i u inozemstvu, brojna su područja u kojima naši umjetnici i kulturni djelatnici bilježe zapažene rezultate, a ukupnost njihovih postignuća prepoznaje se na svim područjima kreativnosti, umještosti i civilizacijskih dosega. I protekla je godina bila plodonosna o čemu svjedoče ostvarenja svih nominiranih a posebice dakako onih koji će ove godine ponijeti naslove laureata najviše državne nagrade.

Kultura kao jedna od prepoznatljivih sastavnica nacionalnog identiteta oduvijek je povezivala zemlje i ljude, jezike i svjetonazore, a oslonjena na tradiciju vlastite baštine svjedoči o posebnostima kao osobitoj vrijednosti sveukupnoga kulturološkog dosega. Tako je i danas kad u slobodnoj i neovisnoj Hrvatskoj umjetnici djeluju i osjećaju se kao sastavni dio europskoga kulturnog kruga kojem pridonose na mnogim područjima književnosti, glazbe, kazališta, filma, likovnih umjetnosti, arhitekture... Brojni su oni koji su cijeloživotnim radom ostvarili opuse na ponos hrvatske kulture, također je sve više mladih čija nas postignuća zadivljuju zrelošću i kreativnim pristupom. Među svima njima nije ni malo jednostavno odabrati laureate, često presuđuju nijanse, utoliko je rad naših povjerenstava i Odbora odgovorniji.

Uvjeren sam da su i ovogodišnja priznanja "Nagrade Vladimir Nazor" došla u prave ruke. Rezultati naših dobitnika tako postaju trajnim vrijednostima hrvatske kulture. Siguran sam da će tako biti i u nadolazećim godinama.

Ministar
mr. sc. Božo Biškupić

Otkako je uspostavljena Nagrada Vladimir Nazor svake je godine sredinom lipnja Nazorov dan. I svake se godine tih dana sjećamo u ovakvoj prigodi Pjesnikova djelovanja, ponajviše njegovih književnih ostvarenja, odnosno rođendana njegova stihovlja, poglavito majstorskoga mu rimarija ili skladnih rečenica njegove proze. Ali ne sjećamo se samo pjesničke veličine nego i ljudske, humanističke. Govorimo o tome često jer Vladimir Nazor jest veličina i pjesnička i ljudska, veličina hrvatske kulture širokoga obzora koja, kao što se vidi iz propozicija nagradnoga natječaja, obuhvaća raspon od izvrsnosti u književnosti do izvrsnosti u glazbi, u kazalištu, u filmu, u likovnosti i u arhitekturi. A sve je to zapravo riječ iskazana na ovaj ili onaj način. Svakoj pak riječi svoga rodnoga jezika iskazivao je Vladimir Nazor posebnu pozornost neprestanom borbom za nj kao nesumnjivom sastavnicom hrvatskoga identiteta. I kad bismo danas, pred vratima Europe, željeli zamisliti Nazorovu poruku, o tome što nam je činiti, poruka bi Nazorova bila sasvim jasna - proživljavati svoj vijek u drevnom i lijepom jeziku Hrvata kao *signuma* sveobuhvatne vlastitosti. Biti Europljanin na hrvatski način.

Upravo to potičemo Nazorovim imenom i Nazorovom nagradom. Nagradom za ponajveća ovočasnna dostignuća u novim svitanjima hrvatske kulture. Nagradom koju su uvijek dobivali istinski izvrsnici pera i kista, glazbe i dlijeta, riječi i pokreta, zgrade i knjige. Nagradom za djela koja su najčešće počinjala samoćom proživljavanja, odnosno mišlju u glavi i praznim papirom pred očima. A onda se zavrtio mukotrpan stvaralački rad i radost umjetničkoga poziva, dakako. I pojavilo se zadovoljstvo s učinjenim kao prva i prava nagrada.

Učinak na polju kulture, učinak je najvišega dostignuća, jer njegovati kulturu znači njegovati dijalog. I uvijek kad može, društvo to nagrađuje. A u nas se, na sreću, za takva dostignuća u književnosti, u glazbi, u likovnosti, u filmu, u kazalištu, u arhitekturi ustalila nagrada najvišega društvenoga priznanja za umjetnička djela - Nagrada Vladimir Nazor. Nakon strogih prosudbi stručnih povjerenstava, nakon svojevrsna ispita savjesti, Odbor za dodjeljivanje Nazorove nagrade odlučio je ponajbolje nagraditi za životno djelo i, također ponajbolje, godišnjom nagradom. Osobito se radujemo što među nagrađenicima godišnjih nagrada prevladavaju mladi. Pročitat ćemo njihova imena, uručiti im zaslužene nagrade i čestitati pljeskom. Zaokružiti ćemo tako na dostojan način još jedan blagdan posvećen onima koji pod Nazorovim imenom uzveličaše hrvatsku kulturu.

Milan Moguš
predsjednik Odbora "Nagrade Vladimir Nazor"

ODBOR "NAGRADE VLADIMIR NAZOR"

predsjednik

Milan Moguš

članovi

Goran Grgić

Tonko Maroević

Jagoda Majska Martinčević

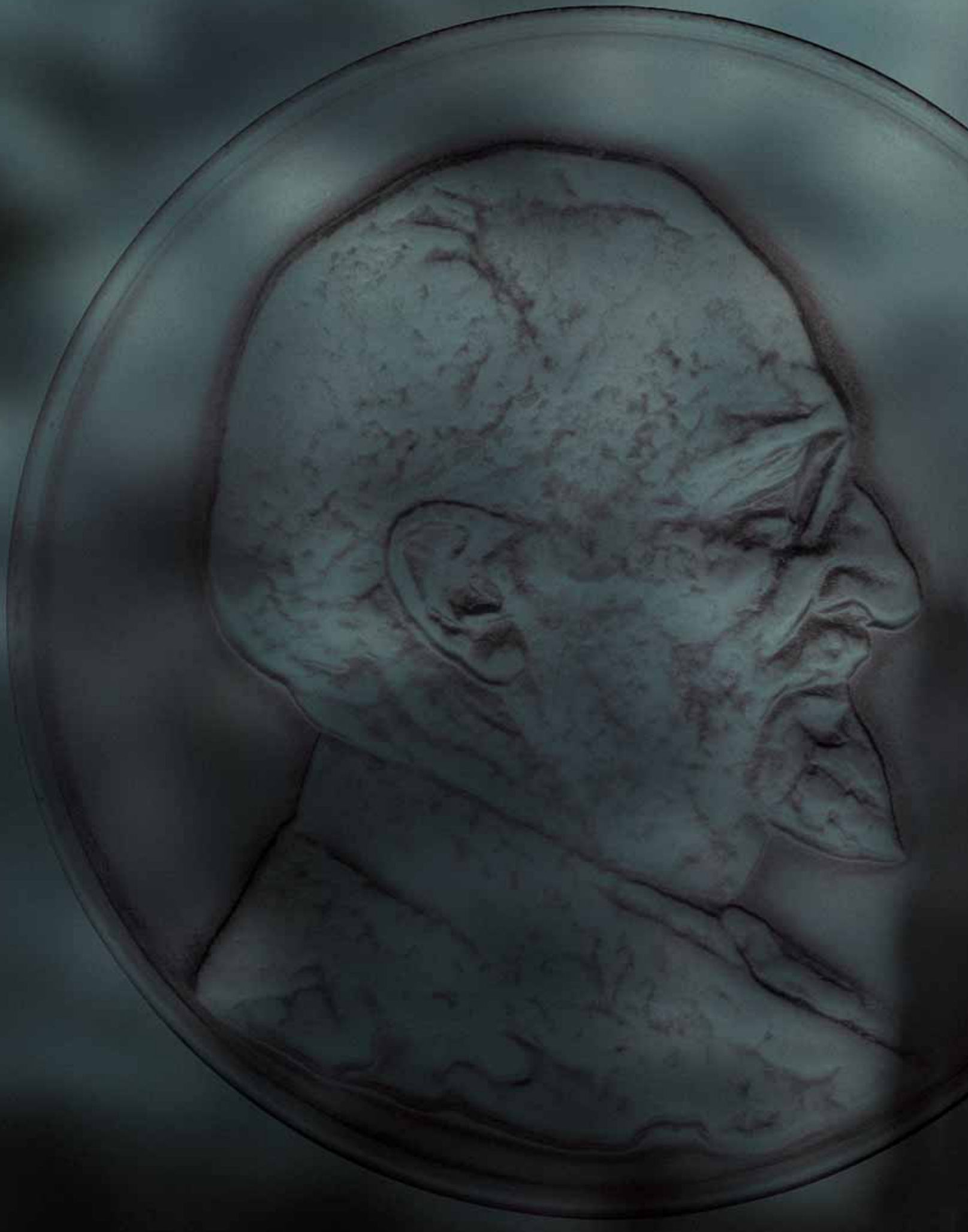
Damir Mataušić

Enes Midžić

Krešimir Nemeč

Tonko Ninić

Jerko Rošin

književnost

Krešimir Nemec
predsjednik Komisije

Stjepan Čuić
Tonko Maroević
Dubravka Oraić Tolić
Delimir Rešicki
Miroslav Šicel
Viktor Žmegač

Pripovjedač, dramatičar, esejist, glazbeni kritičar i prevoditelj Nedjeljko Fabrio jedna je od središnjih osobnosti suvremene hrvatske književnosti. Prvom pjesmom javio se još 1951. godine, a do danas je uspio stvoriti velik, raznovrstan i vrijednosno ujednačen književni opus. Kratka proza, okupljena u zbirkama *Partite za prozu* (1966.), *Labilni položaj* (1969.) i *Lavlja usta* (1978.), odlikuje se dotjeranošću stila, smjelim eksperimentiranjem, biranim leksikom i manirističkim postupcima. U Fabrijevim dramama (*Reformatori*, *Admiral Kristof Kolumbo*, *Čujete li svinje kako rokcju u ljetnikovcu naših gospara?*, *Meštar*) povijesni i mitološki okvir najčešće je šifra za razumijevanje aktualnog trenutka i za tumačenje odnosa između pojedinca i vlasti, genija i gomile. Kao roman-sijer opsjednut je poviješću i mjestom običnoga, malog čovjeka u velikim povijesnim perturbacijama. Njegova "jadranska trilogija" (*Vježbanje života*, 1985., *Berenikina kosa*, 1989. i *Triameron*, 2002.) tematizira hrvatsko-talijanske odnose na istočnoj jadranskoj obali prateći identitetske borbe, političke igre i egzistencijalne drame pojedinca i kolektiva. Povijest je eksplicite definirana kao "ludilo, jalovost i smrt", dok su mali ljudi tek marionete i prave žrtve u velikoj predstavi u kojoj se pamte samo "zidari povijesti": kraljevi, ideolozi, generali, revolucionari i atentatori. U romanu *Smrt Vronskog* (1994.) u formi intertekstualnog dijaloga s Tolstojem odgovorio je na neposredan izazov – temu Domovinskoga rata. U djelima veliku pozornost posvećuje stilu i jeziku, a u narativnom komponiranju obilno se koristi postupcima posuđenima iz glazbe, umjetnosti za koju je blisko vezan. Fabrijev artizam, svijest o formi, briga za ljepotu izričaja, njegovanje barokno razvedenog i fino stiliziranog narativnog krasopisa pokazuju se kao istinski estetski dobitak i mjesto razlike u suvremenoj hrvatskoj književnosti.

Nedjeljko Fabrio

Nagrada

Vladimir Nazor

za životno djelo

Nedjeljko Fabrio rođen je 14. studenoga 1937. u Splitu. Gimnaziju je pohađao u Rijeci, a studij hrvatskoga i talijanskoga jezika diplomirao na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Radio kao dramaturg Narodnog kazališta "Ivan Zajc" u Rijeci, urednik dramskog programa na HTV-u i kao profesor na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. Piše romane, novele, drame, eseje i glazbene kritike; prevodi s talijanskog. Od 1989. do 1995. predsjednik je Društva hrvatskih književnika; od 1997. redoviti član HAZU. Dobitnik je brojnih nagrada među kojima i Herderove nagrade za književnost u Beču 2001. godine.

Romanom "Grad u zrcalu" Mirko Kovač zaokružuje svoj prozni opus djelom u kojem sabire svoja temeljna životna i spisateljska iskustva i iznimnom odmjerenošću slaže mozaik karakterističnih zbivanja i zanimljivih zaokruženih likova. Podnaslovljena "Obiteljski noćno", knjiga ima karakter intimne kronike, a narator se svjesno poigrava autobiografskim svojstvima i daje profil pisca u nastajanju. Neimenovani ishodišni lokalitet pripada tipičnom kovačevskom ambijentu na razmeđu Balkana i Mediterana, u vjerski i nacionalno miješanoj sredini, no naslovna sintagma "Grad u zrcalu" eksplicitno se odnosi na Dubrovnik, a evocirane epizode u Gradu svjedoče čežnji i zanose, fascinaciju i divljenje narativnog subjekta. Kako je radnja romana usredištena oko figure oca, ocrtanoga s nježnošću i empatijom, a posebno s razumijevanjem za njegove slabosti i ljudske vrline, vremenska amplituda obuhvaća razdoblje od Prvoga svjetskog rata do drugoga poratnog razdoblja i daje prilike za pronicanje u niz dramatičnih i grotesknih situacija. Privlačnost Kovačeva teksta očituje se u svjesnom vođenju čitatelja kroz protoke i rukavce složene radnje, u ukazivanju na sažimanja i preskakivanja nekih fabulativnih niti, u digresijama o naravi samoga pisanja. Zrelo i zaokruženo djelo pritom kao da čuva unutarnje rezerve otvorenosti i knjige u nastajanju, pa na najbolji način spaja tekovine tradicije i modernizma u perspektivi koju možemo smatrati i nazivati postmodernom.

Mirko Kovač

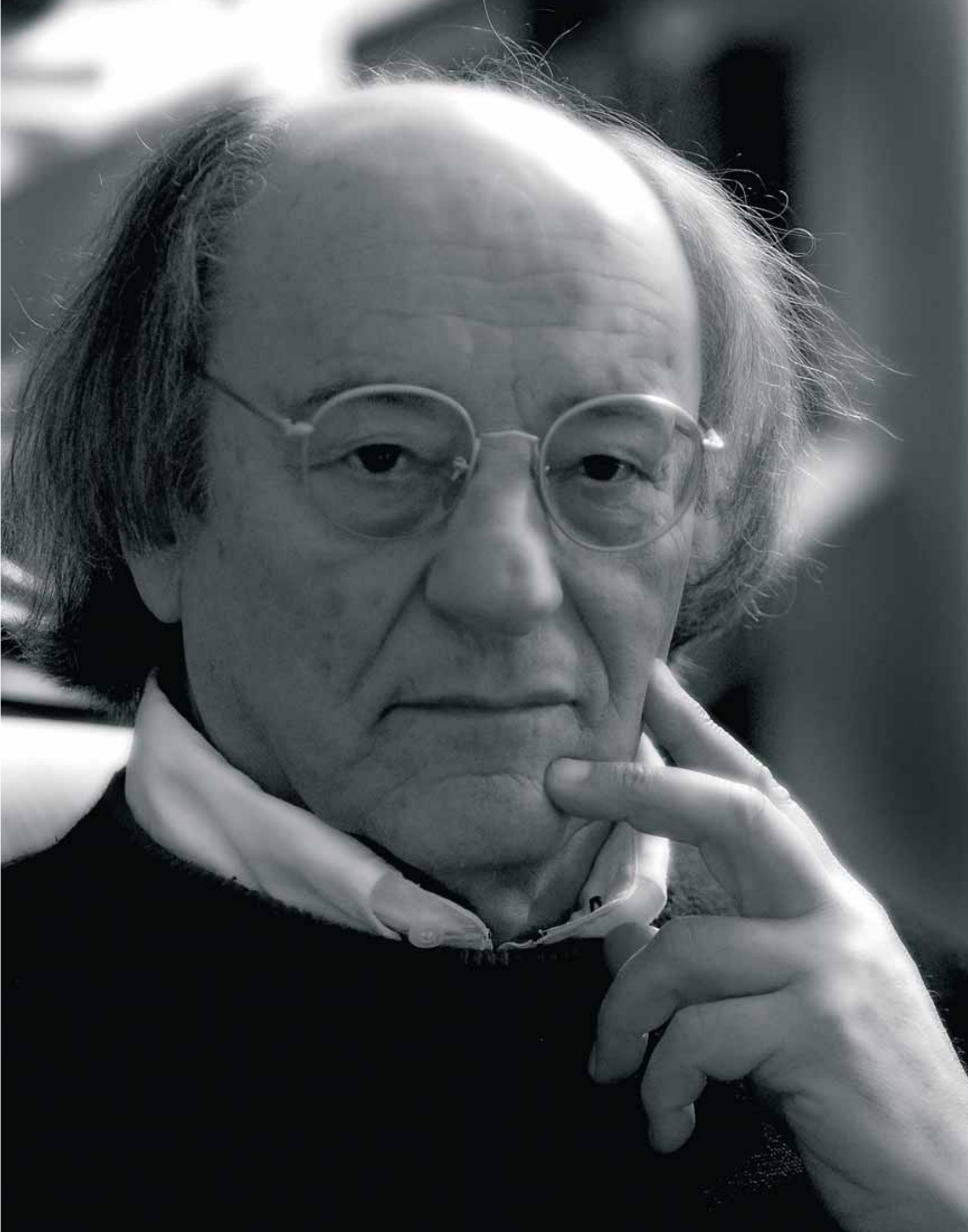
godišnja Nagrada

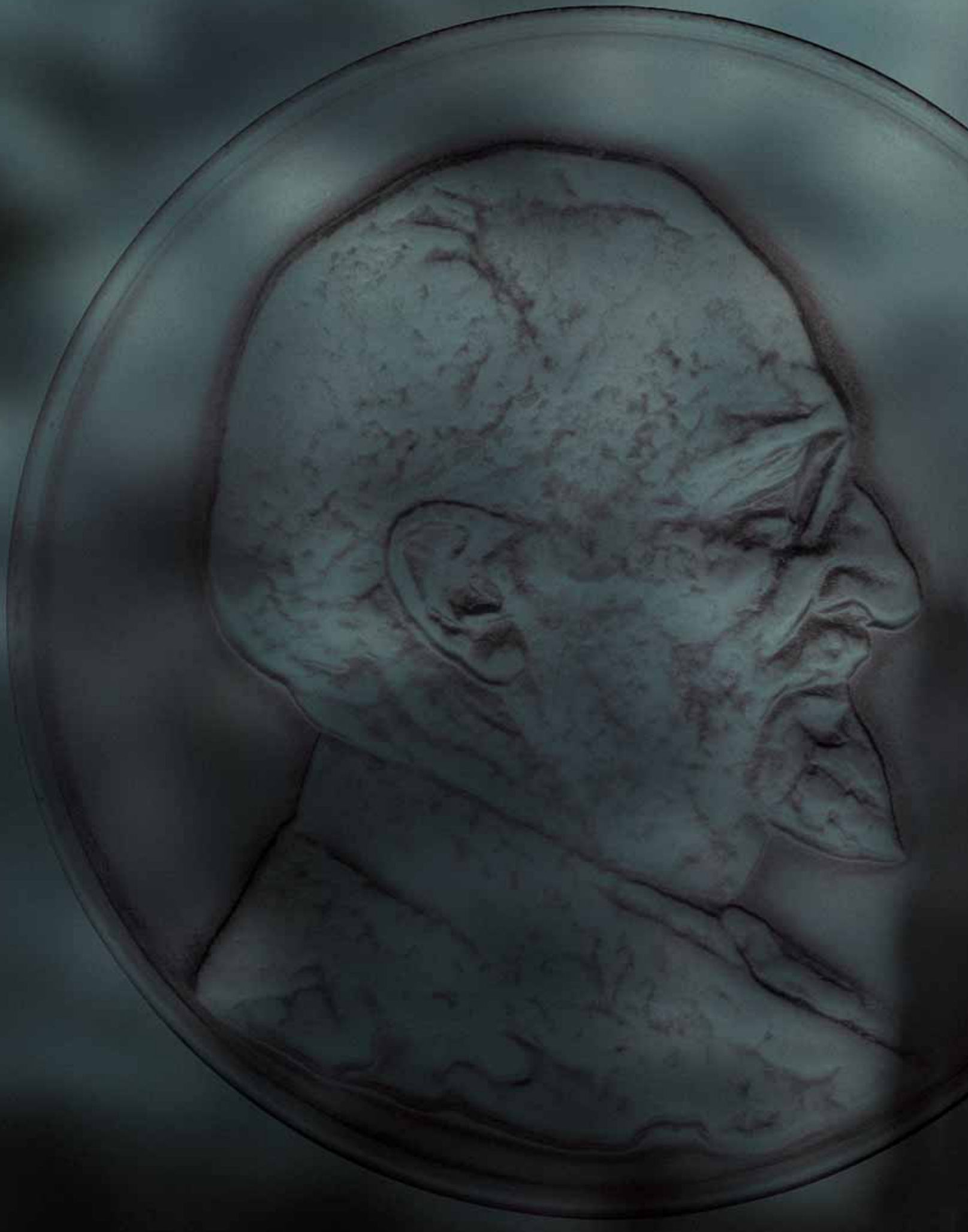
Vladimir Nazor

za roman

Grad u zrcalu

Mirko Kovač rođen je 26. prosinca 1938. u Petrovićima. Studirao je dramaturgiju na Akademiji za kazalište, film i televiziju u Beogradu, gdje je kao profesionalni književnik djelovao do 1991. godine kada je preselio u Rovinj gdje otad živi i radi. U opsežnom opusu ističu se brojni romani ("Vrata od utrobe", "Uvod u drugi život"), pripovijetke, drame ("Isus na koži") i knjige eseja, a istaknuti je scenarist uspješnih filmova te televizijskih drama. Knjige su mu prevedene na njemački, francuski, talijanski, engleski, švedski, nizozemski, poljski, mađarski, češki, slovački, slovenski i druge jezike. Dobitnik je uglednih književnih nagrada, među ostalima, Andrićeve nagrade, nagrade Tucholsky švedskog PEN centra (1993.) i Herderove nagrade (1995.).

glazba

Jagoda Majska Martinčević
predsjednica Komisije

Ivanka Boljkovac

Pavle Dešpalj

Ivo Lipanović

Tonko Ninić

Svebor Sečak

Petar Selem

Damir Novak, dugogodišnji prvak zagrebačkog Baleta, umjetnik je koji je tijekom svoje tridesetogodišnje karijere odigrao gotovo sve vodeće uloge baletnoga repertoara. Podjednako uspješan u klasičnom, suvremenom i nacionalnom izričaju, ostvario je brojne baletne kreacije od kojih mnoge i danas žive u kolektivnom sjećanju publike. Interpretirao je uloge klasičnih prinčeva u baletima *Pepeljuga* S. Prokofjeva u koreografiji Pie i Pina Mlakara te u trolistu P. I. Čajkovskog, *Labudem jezeru* koreografa Rostislava Zaharova, *Trmoružici* koreografa Françoise Adret i u *Orašaru* koreografa Waczlawa Orlikowskog. Tumačio je i likove tragičnih junaka poput Romea u *Romeo i Julija* S. Prokofjeva u koreografiji Dimitrija Parlića, Grofa Albrechta u *Giselle* A. Adama u koreografiji Gradimira Hadži-Slavkovića te Othella u *Othellu* Borisa Blachera u koreografiji Nevenke Bidin i Sonje Kastl.

Od uloga herojskih ratnika naročito je bio upečatljiv kao Tatarin u *Polovječkim plesovima* A. P. Borodina u koreografijama Margarite Froman i Zvonimira Reljića, a posebno se pamte njegove interpretacije demonskih likova Đavla u *Đavo u selu* Frana Lhotke koreografâ bračnog para Mlakar i Kaščeja u *Žar ptici* I. Stravinskog koreografa Petera van Dyka. Ostvario je i brojne druge uloge surađujući s istaknutim hrvatskim i stranim koreografima (Norman Dixon, Octavio Cintolesi, Walter Gore, D. Parlić, Iko Otrin, N. Bidin, S. Kastl, Franjo Horvat, Miljenko Vikić, Z. Reljić, Maja Bezjak, Oskar Harmoš, Milko Šparemblek i drugi).

Damir Novak ne samo da je obilježio drugu polovicu 20. stoljeća hrvatske baletne umjetnosti, već je kao vrsni umjetnik, vrhunski sportaš i diplomirani pedagog svojim djelovanjem, teorijskim i empirijskim te praktičnim znanjem, anticipirao suvremeni holistički pogled na umjetnost, sport i znanost kao komplementarne elemente. Implementirajući u svoj rad stečene spoznaje o motoričkim sposobnostima ljudskoga tijela, podigao je muški ples u baletu i ples u dvoje na visoku razinu koja nije zaostajala za muškim plesom u svjetskim razmjerima toga vremena.

Damir Novak

Nagrada

Vladimir Nazor

za životno djelo

Damir Novak rođen je 1935. godine u Zagrebu, gdje je završio studij na Visokoj pedagoškoj školi te Baletnu školu Ane Roje. Od 1946. angažiran u zagrebačkom HNK kao član baletnog ansambla; 1956. postaje solista sve do odlaska u mirovinu 1981. godine. Bio je ravnatelj Baleta HNK u dva navrata (1972.-1974.; 1977.-1981.). Tridesetu obljetnicu umjetničkog djelovanja proslavio je 1982. ulogom Đavla u baletu *Đavo u selu* F. Lhotke. Gostovao je na mnogim pozornicama diljem Hrvatske i bivše državne zajednice, kao i u inozemstvu, Austriji, Češkoj, Francuskoj, Nizozemskoj, Rusiji, Njemačkoj, Japanu, Australiji, Indiji i u drugim svjetskim baletnim središtima.

Hrvatska pijanistica Martina Filjak rođena u uglednoj glazbeničkoj obitelji, glazbenu naobrazbu stekla je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu i na bečkom Konzervatoriju, a usavršavala se kod mnogih uglednih pedagoga. Danas je naša vodeća pijanistica mlađe generacije s međunarodnom karijerom. "Nagrada Vladimir Nazor" za postignuće u 2007. godini dodjeljuje se Martini Filjak za interpretacije *1. koncerta za glasovir i orkestar* u d-molu op. 15 J. Brahmsa uz Simfonijski orkestar Hrvatske radiotelevizije pod ravnanjem Ive Lipanovića održan 8. studenoga 2007. u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog te za izvedbu *Koncerta za glasovir i orkestar* Milka Kelemena uz Zagrebačku filharmoniju i dirigenticu Nadu Matošević, 9. studenoga 2007. godine u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog.

U dvije uzastopne večeri umjetnica je pokazala veliko majstorstvo izvodeći dva posve oprečna djela glasovirske literature, jedan od najtežih i najopsežnijih koncerata J. Brahmsa, te rekonstruirani Kelemenov kao jednu od važnih partitura hrvatske glazbe 20. stoljeća. Zrelost interpretacije danas krasi neprijeporni talent i vrhunsko tehničko umijeće Martine Filjak, a svijest o vlastitom prinosu revitalizaciji hrvatske glazbe hvale je vrijedan motiv u njezinoj dosadašnjoj tako uspješnoj karijeri.

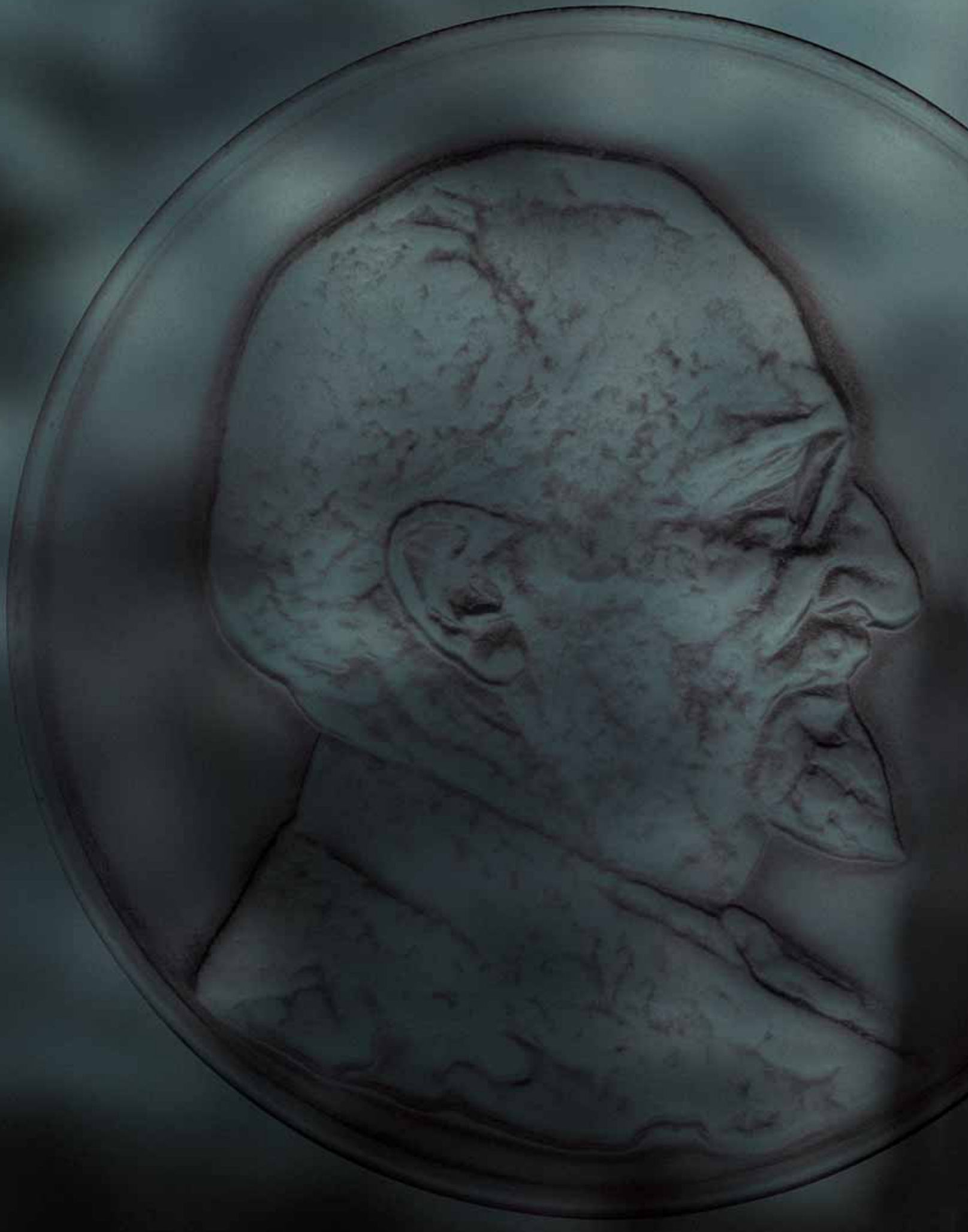
Martina Filjak

Martina Filjak rođena u Zagrebu 1977., dva puta je proglašena najboljim mladim glazbenikom u Hrvatskoj te osvaja nagrade Zagrebačke filharmonije i Hrvatske glazbene mladeži. Njezina međunarodna karijera vodila je u mnoga svjetska kulturna središta Njemačke, Francuske, Italije, Švicarske, Austrije, Finske, Japana, Sjedinjenih Američkih Država, Australije i drugdje. Među brojnim inozemnim nagradama i priznanjima ističu se prve nagrade na natjecanjima *J. Brahms* u Austriji, *Bellini* i *Masin* u Italiji, *Okiden* u Japanu, *D. Mackenzie* u New Yorku, kao i nagrade tvrtki "Bösendorfer" u Beču i "Kawai" u SAD-u. U 2007. pobijedila je u talijanskom gradu Vercelliju na uglednom natjecanju "Viotti", na Griegovu natjecanju u Oslu osvojila je drugo mjesto te jednu posebnu nagradu, na natjecanju zaklade IBLA dvije prve nagrade, a na natjecanju Busoni peto mjesto. Dobitnica je i dviju diskografskih nagrada "Porin" te nagrade "Milka Trnina". U svibnju 2008. osvojila je 1. nagradu i zlatnu medalju na 54. međunarodnom natjecanju *Maria Canals* u Barceloni dobivši niz važnih koncerata u Parizu, Rimu, Moskvi i turneju u Kini 2009. godine.

godišnja Nagrada
Vladimir Nazor
za interpretacije

*1. koncerta za glasovir i
orkestar J. Brahmsa i
Koncerta za glasovir i
orkestar Milka Kelemena*

likovne i primijenjene umjetnosti

Damir Mataušić
predsjednik Komisije

Višnja Slavica Gabout

Kažimir Hraste

Duje Jurić

Nikola Koydl

Mikica Maštrović

Biserka Rauter Plančić

Dušan Džamonja svojim je plodnim i golemim, nadasve prepoznatljivim i jedinstvenim stvaralačkim opusom nazočan u suvremenoj hrvatskoj i europskoj umjetnosti više od pola stoljeća. Njegov je osebujan kiparski izraz i prepoznatljiv stil bio zapažen na samim početcima još pedesetih godina, kada je stvarao forme različitih tekstura i ritmova u složenim međusobnim odnosima, vanjskim i unutarnjim. Davno oslobođen realističnog gledanja na figuru radeći slobodne forme koje su samo ponekad označavale simboliku neke teme. Njegovi se čavli i lanci preobražavaju u isprepletene potke izražene arhitektonske simbolike i ekspresivne vrijednosti sferičnih oblika i fragmenata, izvedenih iz kugle koja simbolizira vječno i beskonačno. U Džamonjinu djelu prostor nema ni početka ni kraja, on je neomeđen. U kružnom procesu dovoljan je samo jedan usjek ili promjena kružnog slijeda da dođe do promjene cjeline, a time i njezina značenja. U svijet umjetnosti donio je novi način uporabe tradicionalnih materijala, pomirio neukrotivost metala sa suptilnošću prirode, a svojim je arhitektonskim spomenicima udahnuo ljudsku nazočnost, ne pribjegavši naraciji. Njegov prepoznatljiv stil karakterizira organska monumentalnost i osjećaj za proporcije, kao i pojačana senzibilnost za ambijent u kojemu je skulptura smještena. Stoga, uistinu stoji tvrdnja da je u svojim spomeničkim projektima ostvario ono što mnogi teoretičari arhitekture nazivaju vizionarstvom. Džamonjina su djela neizostavna na međunarodnim smotrama kiparstva, a skulpture mu se nalaze u najvažnijim svjetskim muzejima, galerijama i privatnim zbirkama, od Muzeja moderne umjetnosti u New Yorku i pariškog Musée d'Art Moderne, preko londonske Tate Gallery i rotterdamskog Boymans muzeja do zbirke poput Davida Brighta u Los Angelesu i Peggy Guggenheim u Veneciji. Njegove monumentalne skulpture izlagane su u mnogim sredinama, na Place Vendôme u Parizu, Praca de Comercio u Lisabonu, ispred Palače pravde u Bruxellesu i u londonskom Regent's Parku. Djelovanje i nazočnost Dušana Džamonje u hrvatskoj, ali i u europskoj umjetnosti sa svojim bogatim kiparskim, crtačkim i spomeničkim opusom čini ga zaslužnim dobitnikom ove vrijedne nagrade.

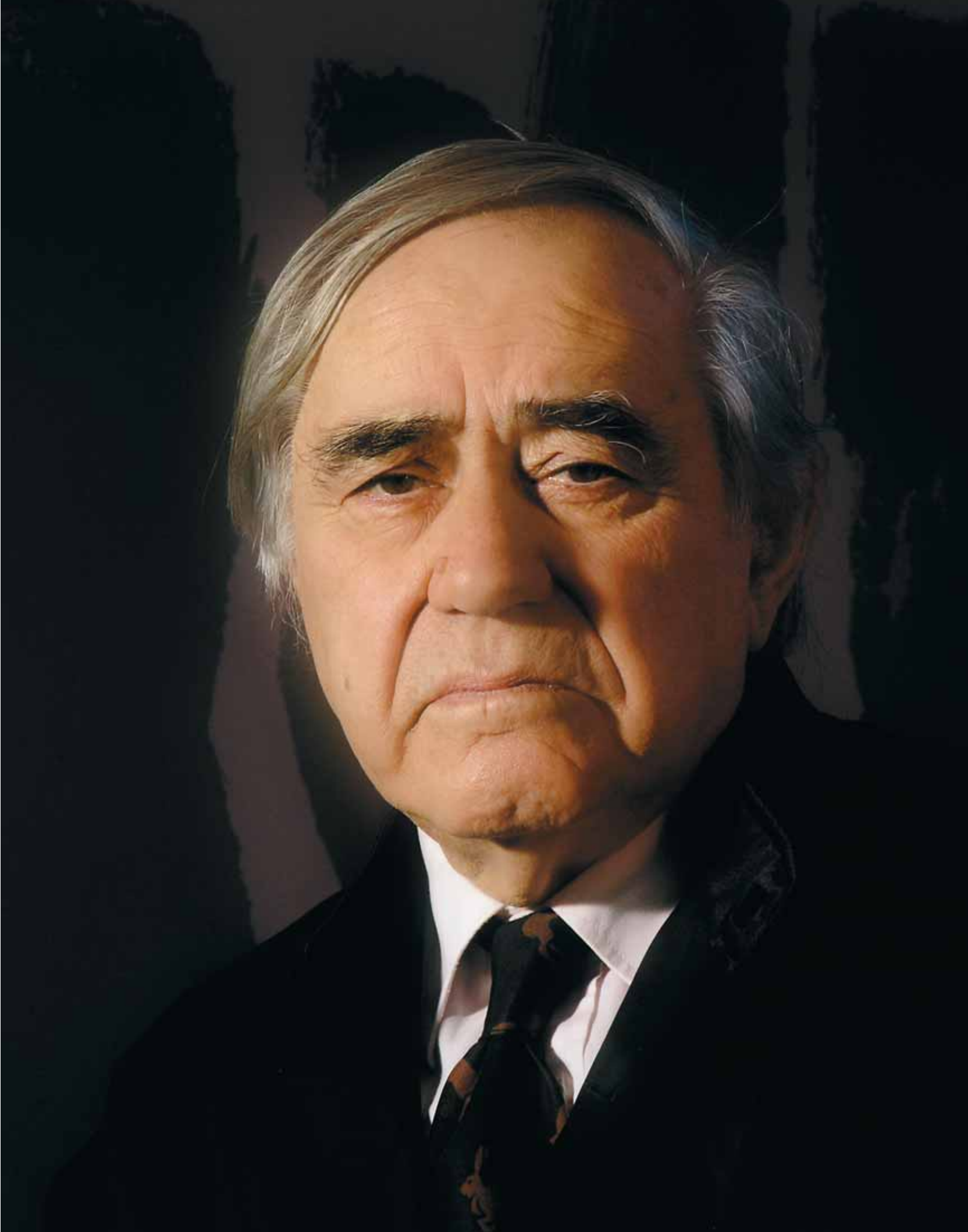
Dušan Džamonja

Nagrada

Vladimir Nazor

za životno djelo

Dušan Džamonja rođen je 1928. u Strumici, Makedonija. Kiparstvo je diplomirao 1951. na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, na kojoj je I. i II. godinu pohađao u klasi V. Radauša, a III. i IV. u klasi F. Kršinića. Diplomirao je u specijalki A. Augustinčića. Prvu samostalnu izložbu priredio je 1954. u salonu ULUH-a u Zagrebu. Dobitnik je niza nagrada (Rembrandtova nagrada, Fondacija Goethe iz Basela 1977., nagrada Akademije Masaryk za izuzetna umjetnička dostignuća, Prag 2000.). Njegovi radovi nalaze se u mnogim uglednim muzejima i galerijama, kao i javnim mjestima diljem svijeta. Od 2004. redoviti je član HAZU.

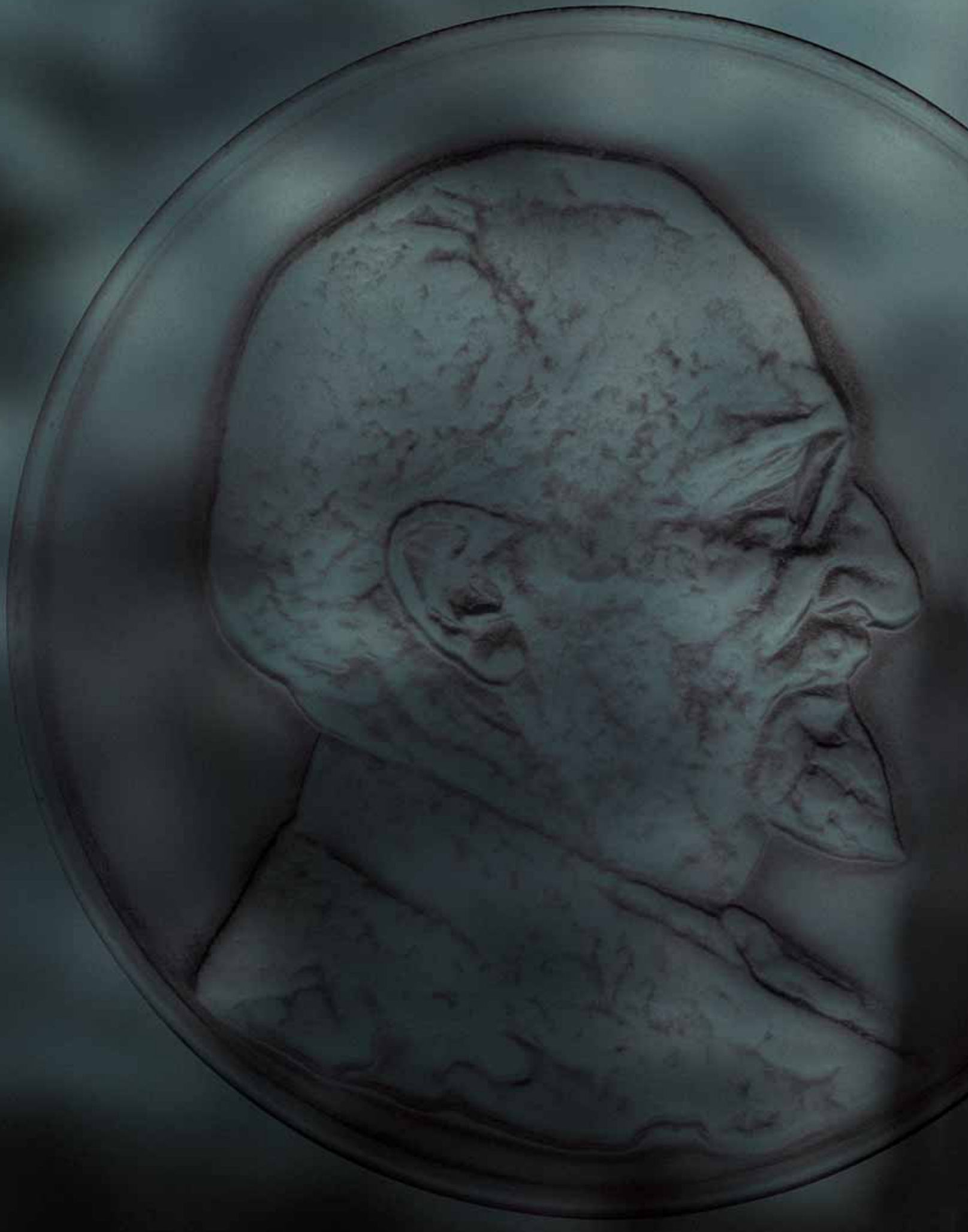
U okviru programa prošlogodišnjeg Splitskog ljeta Munir Vejzović je u izložbenim dvoranama Akademijine palače Milesi te u Galeriji *Kula* izložio 90 radova nastalih u proteklom desetljeću. O izvanrednoj recepciji ove monografski i otkrivački koncipirane izložbe svjedoče listom pohvalni osvrti u medijima te mnoštvo posjetitelja tijekom njezina trajanja od 14. srpnja do 5. kolovoza 2007. godine. Studiozni izbor uljanih slika, akvarela, crteža i asemblaža te skulptura iz proteklih pet godina - za koji umjetnik pohvale dijeli s akademikom Tonkom Maroevićem, piscem predgovora u pratećem katalogu izložbe - zorno je pokazao da je Vejzović toliko ovladao oblicima kao crtač i kao slikar da je prelazak u treću dimenziju i skulptorski izričaj imanentan njegovu izvorno erotskom osjećanju tjelesnosti i, zapravo, njegovoj naravi univerzalnog likovnog umjetnika. Prikazujući se kao nikad dosad više kiparom nego slikarom, Vejzović je na splitskoj izložbi pokazao posve autentični proces strukturiranja volumena te suvereno vladanje formom i njezinom građom koji mu omogućavaju oglede svih vrsta s novim izričajima i propitivanje vlastitog poimanja umjetničkog smisla. Na slikama aktova i bacchanalea živog organskog kolorita uljanih boja, na kompozicijama metamorfoza s kubizirajuće razlomljenim tijelima ili na crtežima virtuozno umreženih crnila prešanog ugljena i studijama plastičkih poticaja te na skulpturama vibrirajućih epidermi u bronci i sadri, Vejzović ne skriva činjenicu da je duboko uronjen u francusku modernu tradiciju i da poticaje nalazi u stvaralaštvu Chagalla, Picassa, Matisa i Rodina. Istodobno, on se ni po koju cijenu ne odriče prava da doživljeno i viđeno interpretira na samosvojan, osobito neposredan i posve suvremeni način. Crtežu i boji, koji su već odavno prepoznati kao "Vejzovićev forte", pridružilo se i kiparsko djelo koje odražava širinu i domete umjetnikovih morfoloških, tehnoloških i kreativnih nastojanja kojima želi dosegnuti uvijek drukčije vrhunce stilski vjerodostojnoga umjetničkog stvaralaštva.

Munir Vejzović

Munir Vejzović rođen je 1945. u Doboju. U Sarajevu je pohađao Školu za primijenjenu umjetnost gdje su mu slikarstvo predavali Mica Todorović i Vojo Dimitrijević. Studij slikarstva nastavio je na zagrebačkoj Akademiji likovnih umjetnosti kod prof. Ljube Ivančića i Antuna Mezdijca u čijoj je klasi diplomirao *cum laude* 1970. godine. U Parizu je prvi put studijski boravio 1968., a "otvoreno slikarsko učilište u muzeju Louvre" često je pohodio i tijekom sedamdesetih godina 20. stoljeća. Od 1977. profesionalni je slikar koji živi i plodno stvara u Zagrebu te često izlaže u Hrvatskoj, Francuskoj, Italiji i širom svijeta.

godišnja Nagrada
Vladimir Nazor
za izložbe u Galeriji *Kula* i
Palači Milesi u Splitu

filmska umjetnost

Enes Midžić
predsjednik Komisije

Ivo Gregurević

Ilija Ivezić

Joško Marušić

Tomislav Radić

Dejan Šorak

Vera Zima

Arsen Dedić, akademski glazbenik, koji je jednakim marom skladao popularnu glazbu, glazbu za kazalište i film, tijekom pedeset godina djeluje i kao skladatelj, tekstopisac, pjesnik, pjevač-kantautor i multiinstrumentalist. U tom se širokom rasponu umjetničkog djelovanja odlučio primarno za komunikativnost zabavne glazbe, ali ne odričući se ozbiljnosti klasične glazbe te pjesničkog i književnog izričaja. Iako je opus Arsena Dedića u ukupnosti jednoga umjetničkog djelovanja teško rastavljati, onaj dio koji je dao hrvatskoj kinematografiji upravo je ono što se može nazvati - u punom smislu te riječi - životnim djelom.

Kao jedan od rijetkih autora zabavne glazbe, Dedić je skladanju filmske glazbe pristupio vrlo ozbiljno i promišljeno. Vrativši se orkestru koji je u sedamdesetim i osamdesetim godinama 20. stoljeća sve sigurnije izmicao iz hrvatskog filma, pokazao se prvim majstorom melodije, lirskog i dramatskog harmonijskog oblikovanja, postupanja s različitim ("živim") instrumentalnim sastavima, pa čak i zadiranja u suvremenu klasičnu glazbu koja se smatrala privilegijom samo takozvanih "ozbiljnih" skladatelja. Osim toga, oslanjajući se na vlastito iskustvo stvaranja i izvođenja pjesama, Dedić je to iskustvo bez problema prenio u film. Tako nikada nije iskusio problem "prelaska" iz jednog glazbenog žanra (kao što je skladanje "popratne" filmske glazbe) u drugi glazbeni žanr (kao što je skladanje filmskih pjesama), što je problem kojemu su se teško prilagođavali i mnogi svjetski poznati filmski skladatelji.

Ujedno, skladao je za najrazličitije filmske žanrove, obilježivši svojim glazbeničkim umijećem više od stotinu igranih, dokumentarnih, animiranih i televizijskih filmova. A pri tome je uvijek ostajao samosvojan - filmski skladatelj prepoznatljivog lirskoga glazbenog jezika koji još uvijek neumorno sklada.

Svestranost, znanje, entuzijizam, trud, potpuno glazbeničko uživanje i neupitna kvaliteta temeljne su odlike umjetničkog stvaralaštva Arsena Dedića. Po vokaciji profinjeni glazbenik i pjesnik, u svojem osobitom prilogu filmskoj umjetnosti on je i filmaš neporeciva senzibiliteta i umijeća.

Arsen Dedić

Nagrada

Vladimir Nazor

za životno djelo

Arsen Dedić rođen je 1938. u Šibeniku gdje je završio gimnaziju i srednju muzičku školu. Od 1957. živi i djeluje u Zagrebu, a nedavno je svečanim koncertom obilježio 50 godina umjetničkog djelovanja. Diplomirao je 1964. na Muzičkoj akademiji. Objavio je niz autorskih LP izdanja i nosača zvuka, kao i zbirke stihova (2003. primio je Goranov vijenac za ukupni doprinos hrvatskoj književnosti), a kao skladatelj piše glazbu za stotine kazališnih predstava, brojne televizijske serije i drame, kao i glazbu za gotovo stotinu igranih, dokumentarnih i animiranih filmova. Dobitnik je mnogih nacionalnih i inozemnih nagrada i priznanja (nagrada Josip Štolcer Slavenski, Prix Jacques Brel, Premio Tenco, više diskografskih nagrada "Porin" te "Porin" za životno djelo, 1999.).

Dugometražni igrani film “Armin”, scenarista i redatelja Ognjena Sviličića, izrazito je autorski koherentan film koji, uz sve ostale neosporne kvalitete, značajno proširuje tematiku hrvatske kinematografije. Problematizirajući našu današnjicu u kontekstu regionalnih vikend-migracija tranzicijskog Balkana, Sviličić otkriva Zagreb kao novu europsku metropolu, potencijalno mjesto susreta Istoka i Zapada, mjesto u kojemu je možda moguće ispuniti posljednje nade jedne napaćene i tragične obitelji iz Bosne.

Lako prepoznatljiva univerzalna priča, koja nadilazi samo vrijeme i ovaj prostor, drama je o odnosu oca i sina, u kojoj se sretnim i promišljenim spojem melankolični ugođaj povezuje sa suptilnom komedijom situacije. Rat je odavno završio, mrtvi su oplakani, a preživjeli, pokušavajući sve to zaboraviti, susreću se sa prošlošću tamo gdje je nisu očekivali. Strahote posljednjeg balkanskog ratišta “zapisane” su, nažalost, na potisnutim traumama onih najnevinijih, na njihovoj djeci. Takvo jedno dijete Sviličić je nazvao Armin. Tim filmskim odnosom koji sâm scenaristički uspostavlja te suptilnim režijskim zahvatima, on briljantno otvara prostor nadahnutoj i upečatljivoj glumi svojih junaka, oca i sina, Ibre i Armina, koje virtuosno interpretiraju Emir Hadžihafizbegović i mladi Armin Omerović. Upravo je ovaj mladić izrekao sukses Sviličićeva filma: “U današnjem ubrzanu vremenu mnogi su zaboravili koliko je važna ljubav i iskren odnos sa svojom djecom, a to je poruka koju šalje ovaj film”.

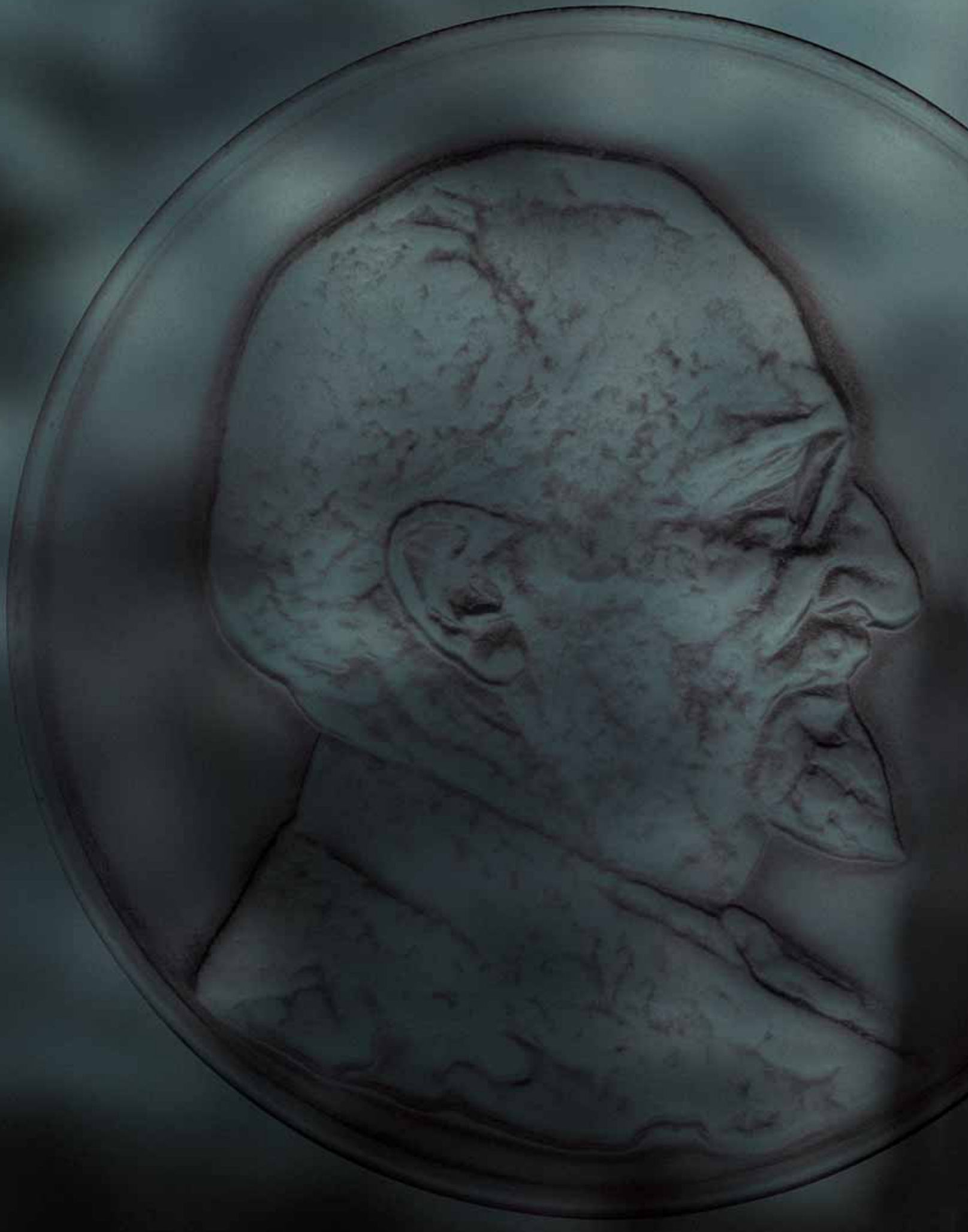
Film “Armin” je stručnom prosudbom nekoliko nacionalnih žirija nagrađen najvišim festivalskim nagradama, a filmska ga je kritika ocijenila najvišim ocjenama. Svjetska premijera na filmskom festivalu u Berlinu bila je početak neosporno najznačajnije globalne recepcije jednoga našeg filmskog djela u prošloj godini. Film je do sada bio prikazan na više od pedeset festivala te sudjelovao na mnogim prezentacijama hrvatskog filma u svijetu.

Ognjen Sviličić

godišnja Nagrada
Vladimir Nazor za
igrani film *Armin*

Ognjen Sviličić rođen je 1971. u Splitu. Diplomirao je filmsku i televizijsku režiju na Akademiji dramske umjetnosti 1997. u Zagrebu na kojoj je danas predavač kolegija filmskog pisma. Snimio je tri dugometražna igrana i dva televizijska igrana filma za koje je napisao i scenarije. Kao scenarista također je radio na dugometražnim filmovima i TV serijama istaknutih hrvatskih redatelja. Njegovi filmovi prikazivani su na više od sedamdeset međunarodnih festivala, među kojima se mogu izdvojiti dva gostovanja na Berlinskom festivalu i jedno na Tribeca Film Festival New York. Dobitnik je značajnih nacionalnih i međunarodnih nagrada. Na nekoliko inozemnih festivala bio je član žirija. Održao je i niz predavanja na hrvatskim radionicama i međunarodnim festivalima. Njegova dva posljednja filma distribuirana su u SAD, Njemačku i u Francusku. Član je Hrvatske zajednice samostalnih umjetnika i Hrvatskog društva filmskih redatelja.

kazališna umjetnost

Goran Grgić
predsjednik Komisije

Elvis Bošnjak
Branka Cvitković
Dragan Despot
Želimir Mesarić
Neva Rošić
Zvonimir Zoričić

Georgij Paro, kazališni redatelj, pedagog i ravnatelj, završio je Filozofski fakultet te studij režije na Akademiji dramske umjetnosti. Dugogodišnji profesor na toj ustanovi, ravnatelj drame te intendant zagrebačkoga HNK (1992.-2002.), on se u više od 170 scenskih realizacija potvrdio kao redatelj samosvojne poetike te prepoznatljiva rukopisa. Potekao iz gavellijanske inscenatorske škole, Paro je od početka pedesetih godina prošloga stoljeća najprije uporno tragajući za njim, a potom izgrađujući i konačno profilirajući vlastiti umjetnički identitet, u polustoljetnom kontinuitetu nazočnosti na svim hrvatskim pozornicama ostvario neke od presudno važnih predstava u razvitku novije nacionalne scenske umjetnosti. Parova istraživačka lepeza iznimno je širokih raspona: između njezinih se krakova nalaze eksperimenti vezani uz teatar mita i tijela (Stjepan Mihalić *Grbavica*), nekonvencionalni ostvaraji u otvorenim dubrovačkim prostorima (Bertolt Brecht *Život Eduarda II*, Miroslav Krleža *Aretej* i *Kristofor Kolumbo*), valorizacija do tada scenski neispitane nacionalne dramske baštine (Tituš Brezovački *Sveti Aleksi* i Matoševa komedija *Malo pa ništa*) te intenzivno zanimanje za djelo Miroslava Krleže koje je u izvornim oblicima (*Glembajevski* ciklus) ili u vlastitim adaptacijama (*Banket u Blitvi*, *Zastave*, *Povratak Filipa Latinovicza*) postavio na brojnim našim pozornicama. U svojim dramaturzijama, Paro je scenski predstavio niz djela hrvatske epike i romaneskne proze (Gundulićev *Osman*, Fabrijevi i Marinkovićeve romani), a naročitu pozornost posvećivao je engleskoj drami elizabetinskoga razdoblja, skandinavskim dramatičarima Ibsenu i Strindbergu te francuskim piscima u rasponu od srednjovjekovnih farsa do Camusa, Sartrea i Geneta. U novije se vrijeme iskazao i kao vrstan operni redatelj u inventivnim realizacijama opernih ostvarenja Mozarta, Čajkovskoga i Musorgskoga. Poznat i priznat izvan nacionalnih međa kao redatelj i pedagog u Sloveniji i na američkim sveučilištima, pisac četiriju teatrološki pronicavih knjiga temeljenih na vlastitoj praksi, Paro već danas zasigurno pripada velikim imenima hrvatskoga glumišta.

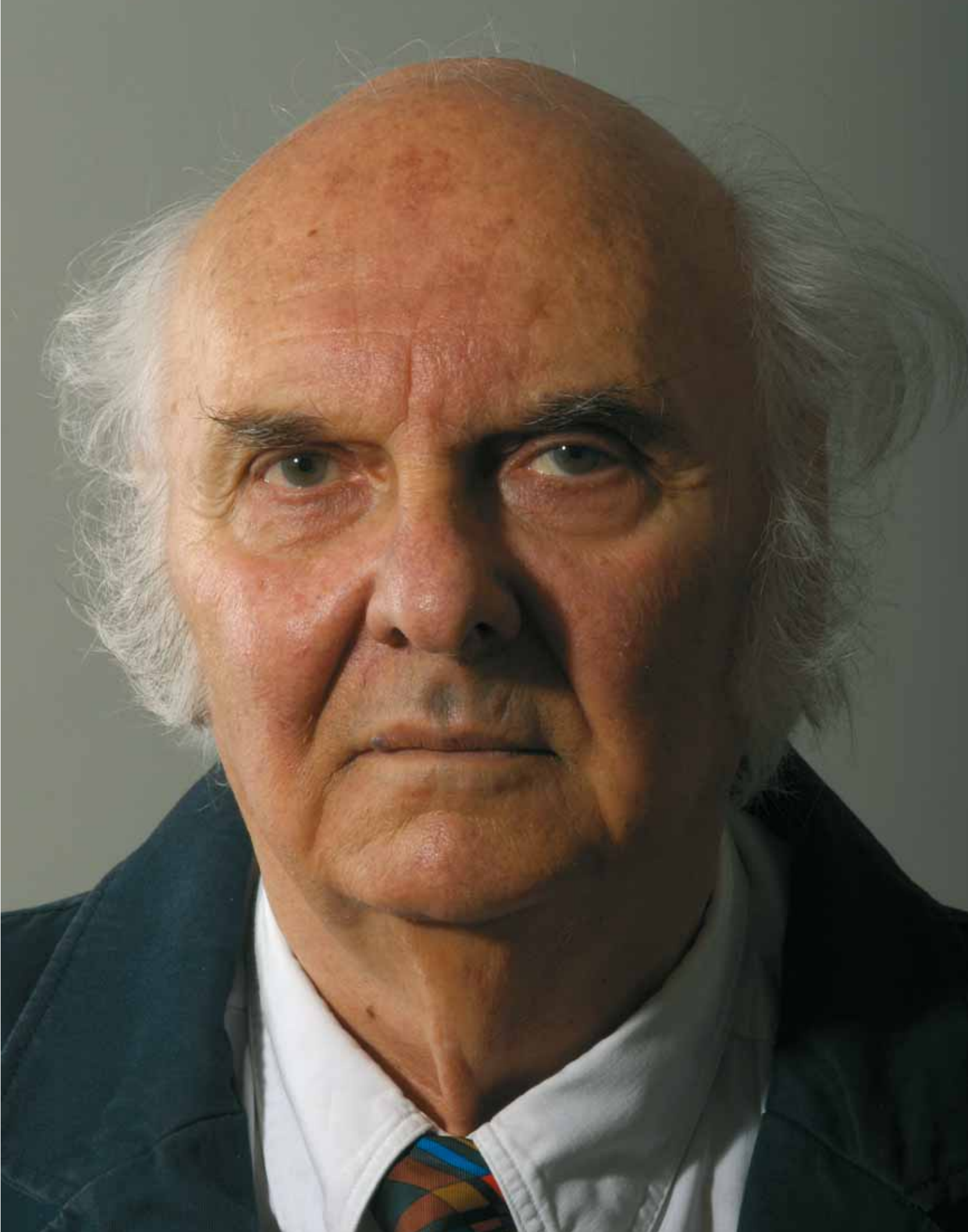
Georgij Paro

Nagrada

Vladimir Nazor

za životno djelo

Georgij Paro, rođen 1934., završio je studij filozofije i anglistike te kazališne režije na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu na kojoj je danas redoviti profesor. U svojoj bogatoj profesionalnoj karijeri režirao je više od stotinu predstava u Hrvatskoj i u inozemstvu u brojnim kazalištima i na festivalima kojima je obilježio hrvatsko kazalište druge polovice 20. stoljeća. Kroz vrlo osoban redateljski rukopis ostvario je inovativne interpretacije, dramaturgije i prilagodbe Krležinih drama. Režirao je mnoga djela hrvatske dramske baštine i suvremenih autora, praižvedbe, operna djela, dokumentarne filmove, televizijske i radio drame te objavio nekoliko knjiga kazališnih zapisa. Radio je u brojnim institucijama, kao redatelj, pedagog te nositelj institucionalnih funkcija.

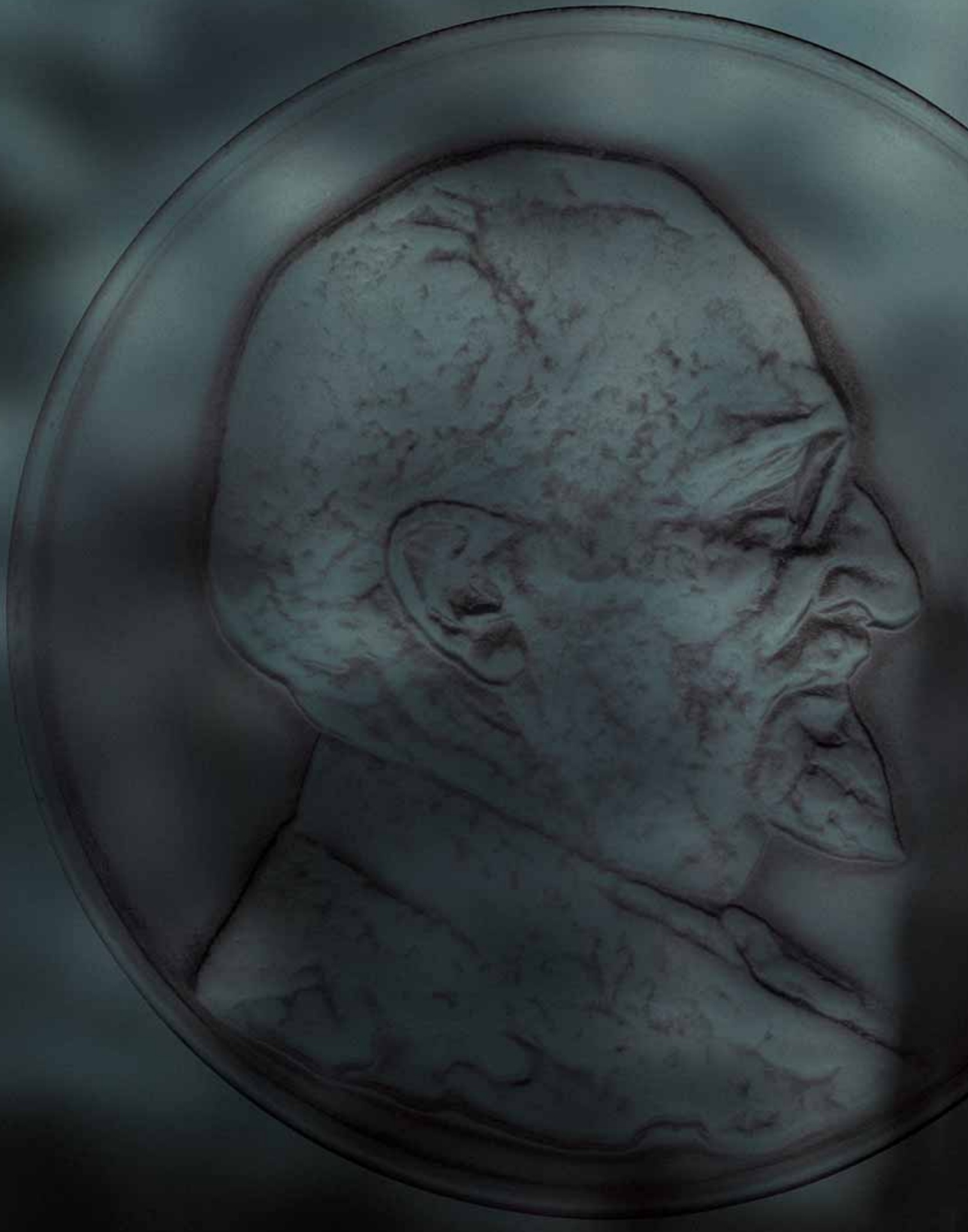
Od samih svojih kazališnih početaka Boris Svrtan kao glumac aktivno sudjeluje u stvaranju predstava i ne pristaje na isključivo izvođačku poziciju u kazalištu. Ne zane-
marujući svoju glumačku kreativnost, neprestano istražuje svoj talent kroz pisanje,
produkciju, režiju i pedagogiju. Uspješno se iskušao u svim oblicima kazališta, pomi-
cao granice uobičajenog i ostvarivao zavidne uspjehe. Preuzimanjem pune umjetničke
odgovornosti pri adaptaciji i postavljanju na scenu izvrsnog romana Ive Balenovića
Metastaze, Boris Svrtan sudjeluje u svim segmentima nastanka predstave. Svjestan
filmčnosti romana, on produbljuje i zaokružuje narativne linije, ispreplićući dramske
i humorne elemente, teatarski obogaćuje predložak, te tako zadaje čvrstu formu pred-
stavi koja na vrlo kritičan način progovara o hrvatskoj stvarnosti i osvaja svojom origi-
nalnošću. Pretvaranjem unutarnjih monologa u nadahnut dijalog, kreiranjem novih
likova, osmišljavanjem funkcionalne scenografije, koja istodobno rastvara i uokviruje
priču, a nadasve promišljenom režijom, koja sve te elemente povezuje u stilsku
određenost igre na pozornici, Svrtan potvrđuje svoju kazališnu kreativnost i pokazuje
izuzetnu umjetničku zrelost. U dramatisaciji romana sačuvao je njegovu autentičnost
i snagu, te u potpunom dosluhu s Balenovićevim stilom pisanja, stvorio scenski
uzbudljivu, urbanu kazališnu satiru. Odabirom kazališta *Kerempuh* za praizvedbu
Balenovićeva prvijenca, Svrtan predstavom *Metastaze* produbljuje repertoarnu
određenost toga kazališta, iskreno progovara o temama koje su bolno prisutne u posli-
jeratnom hrvatskom društvu i tako oživljuje angažirano kazalište. Zanimljivim scen-
skim rješenjima, inventivnom režijom, ali i svojim glumačkim i pedagoškim iskustvom,
Svrtan otvara glumcima prostor igre, oslobađa autorsku kreativnost u njihovim izved-
bama, obnavlja koheziju ansambla i zajedno s odličnim suradnicima, stvara hit pred-
stavu koja svojom temom, stilom i aktualnošću pridobiva izuzetne simpatije publike, a
po svojim umjetničkim dosezima ubraja se u najblistavije trenutke kazališta *Kerempuh*.

Boris Svrtan

Boris Svrtan, dramski umjetnik, rođen je 1964. u Rijeci. Akademiju dramskih umjetnosti
diplomirao je 1988., a od 1989. do 2006. bio je član ansambla Dramskog kazališta
"Gavella", gdje i danas povremeno gostuje. Tijekom angažmana u matičnom kazalištu
ostvario je oko pedeset uloga te dvadesetak u ostalim kazalištima. Igrao je u brojnim fil-
movima i televizijskim serijama. Uspješan je redatelj, scenograf te autor triju dramatisaci-
ja. Napisao je i dva kazališna komada, "Spika na spiku" i "Spika 2". Od 2003. radi kao
docent na Akademiji dramske umjetnosti.

godišnja Nagrada
Vladimir Nazor za
dramatisaciju romana
Metastaze Ive Balenovića te
za režiju i scenografiju
predstave u Satiričkom
kazalištu *Kerempuh* u
Zagrebu

arhitektura i urbanizam

Jerko Rošin
predsjednik Komisije

Tibor Horvat
Eligio Legović
Blanda Matica
Robert Plejić
Goran Rako
Branko Silađin

Akademik Ante Vulin, dobitnik “Nagrade Vladimir Nazor” za životno djelo za područje arhitekture i urbanizma, autor je bogatog i višeslojnog sustava arhitektonskog djelovanja. Uz kreativan i zaokružen ciklus pedagoškog rada te složenu znanstveno-nastavnu djelatnost arhitekt Vulin ostvario je i fundamentalan stručni opus u korpusu hrvatske moderne arhitekture.

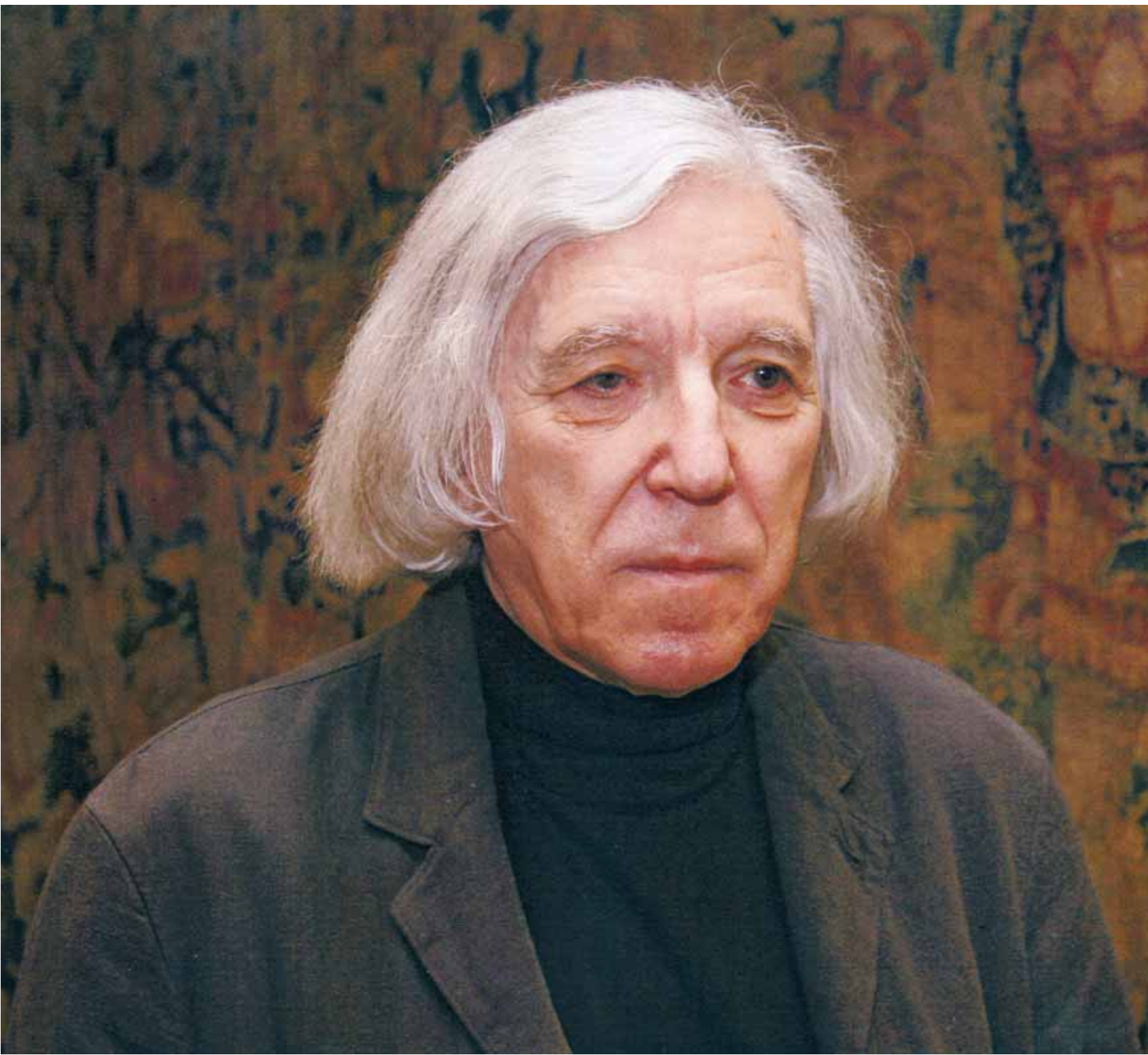
Dimenzija i raspon njegova stručnog angažmana i interesa, uvijek unutar rasnog arhitektonskog prosede, promovirali su ga u jednoga od najvažnijih protagonista hrvatske moderne arhitekture, već od osjetljivih sedamdesetih godina prošlog stoljeća. Njegov arhitektonski izraz amblematskog projekta Pastoralnog centra s društvenim sadržajima u Splitu 1971. godine (s I. Jurasom), šibenskih realizacija – Muzeja grada u rekonstruiranoj Kneževoj palači, Autobusnog kolodvora, poslovno-stambenih objekata s robnom kućom, ali i niza obiteljskih kuća u šibenskoj regiji, tada je prepoznat i vrednovan kao primjer kontinuiteta *Zagrebačke arhitektonske škole*, u najboljoj njezinoj tradiciji i interpretaciji, a on sam kao *tumač moderne arhitektonske misli* u vremenu koje je u nekritičkoj regionalističkoj maniri pokušavalo revidirati postulate modernizma.

U svojoj arhitektonskoj analizi i kompoziciji, slijedeći uvijek iste principe, arhitekt Ante Vulin trajno je sačuvao *izrazitu metodičnost sretno spojenu s dubokom senzibilnošću*, a snažna individualna nota likovne harmonije sadržana u njegovu pristupu uvela ga je u red istinskih kreatora koji su ostavili trag majstora u vremenu i prostoru svog djelovanja.

Ante Vulin

Nagrada
Vladimir Nazor
za životno djelo

Ante Vulin rođen je 1932. godine u gradu Pagu. Nakon osnovnog i gimnazijskog školovanja u Šibeniku upisuje se na Arhitektonski odsjek Tehničkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu gdje diplomira 1959. godine. Sustavni pedagoški rad započinje već tijekom studija stalno istražujući likovne komponente u edukaciji studenata arhitekture uvodeći nove, suvremene pristupe toj temi. Cjeloviti znanstveno-nastavni opus realizira na Arhitektonskom fakultetu gdje je redovni profesor od 1985. godine, a dekan Arhitektonskog fakulteta u razdoblju od 1989. do 1993. godine. Za člana suradnika JAZU (sada HAZU) izabran je 1977., a za redovnog člana 1991. godine. Stručni interes arhitekta Ante Vulina ostvarivao se u širokom rasponu od urbanističkih studija do arhitektonskih projekata, od realizacija koje su nagrađivane najvišim stručnim nagradama do zapaženih interijerskih rješenja, zadržavajući kroz dugi niz godina visoku razinu uspješnosti sudjelovanja na urbanističko-arhitektonskim natjecanjima, arhitektonskim izložbama i slikarskim prezentacijama.

Dobitnici godišnje nagrade za najbolje djelo na području arhitekture i urbanizma ostvarenog 2007. godine su arhitekti Lea Pelivan i Toma Plejić za realizaciju Gimnazije i Sportske dvorane u Koprivnici.

Ovo neobično hrabro i uspješno arhitektonsko djelo nastalo je kao rezultat gotovo simbiozne suradnje i povjerenja naručitelja Grada Koprivnice, javno-privatnog partnerstva i arhitekata.

Jedna švedska poslovice kaže da dijete formiraju tri izvora: druga djeca, učitelj i prostor. Izuzetna mladost arhitekata ovdje najvećom brzinom zatvara taj imaginarni krug. Gotovo još pod utjecajem druge djece, neprovjerenom mudrosti učitelja i neopterećeni uvriježenim iskustvom prostora stvorili su otvoreno i inspirativno arhitektonsko djelo koje ne ispunjava samo namjenu funkcije, ne odgovara samo na pitanja odnosa školskoga, javnog i gradskog prostora već ih i postavlja. Neprijeporna suvremenost arhitektonske interpretacije, začuđujuća zanatska zrelost, gotovo manifestan jasan stav prema funkciji i odnosu s gradom čini ovo djelo perjanicom nastojanja da hrvatska arhitektura ne samo projektima, već i realizacijama bude dio suvremenih arhitektonskih trendova u Europi i u svijetu. Mladost i prisutan adrenalin autora obećava njihovo plodonosno djelovanje na očekivanom dosegu stvaranja identiteta hrvatske arhitekture i njezina prepoznatljivog doprinosa kulturi prostora.

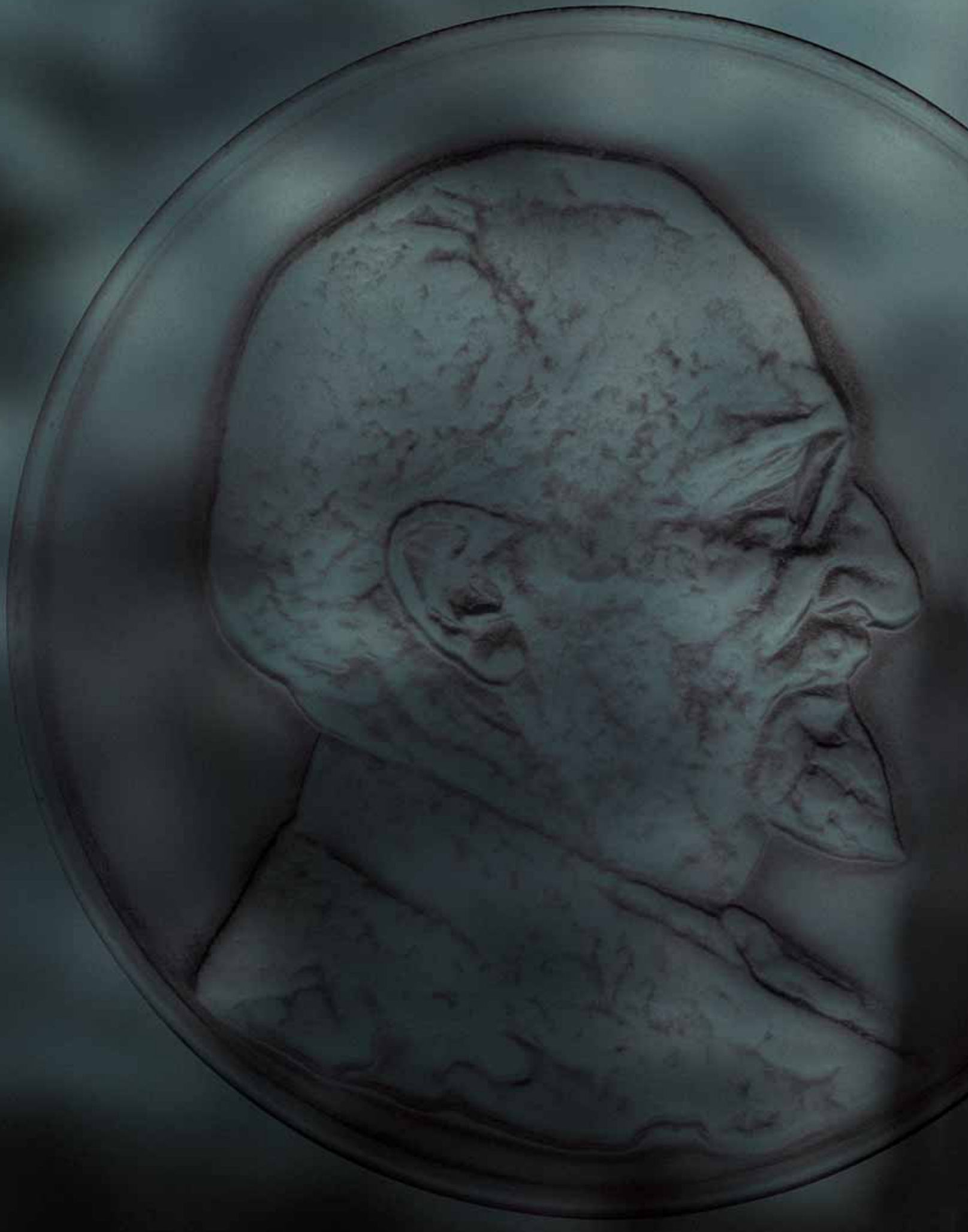
Lea Pelivan i Toma Plejić / Studio UP

godišnja Nagrada Vladimir
Nazor za projekt zgrade
Gimnazije i Sportske dvorane
u Koprivnici

Lea Pelivan, rođena 1976. u Splitu i Toma Plejić, rođen 1977. u Rijeci, diplomirali su na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu 2001. godine. STUDIO UP osnivaju 2003., a žive i rade u Splitu i u Zagrebu. Višestruko su nagrađivani na urbanističko arhitektonskim natjecanjima. Za projekt zgrade Gimnazije i Sportske dvorane u Koprivnici, dobivenih na javnom natjecanju, primili su Veliku nagradu Zagrebačkog salona 2003., a za realizaciju priznanje na natjecanju za međunarodnu nagradu Piranesi 2007. te nagradu "Viktor Kovačić" za najuspješnije arhitektonsko ostvarenje 2007. godine.

Godine 2004. zajedno s Ivanom Franke i Petrom Miškovićem predstavili su Hrvatsku na 9. biennalu arhitekture u Veneciji u okviru izložbe "Metamorph".

dobitnici Nagrade Vladimir Nazor 1959. - 2006.

ARHITEKTURA I URBANIZAM

nagrada za životno djelo

1965. Mladen Kauzlarić
1966. Juraj Denzler
1967. Stjepan Planić
1968. Alfred Albini
1969. Josip Seissel
1970. Stjepan Gomboš
Lavoslav Horvat
1971. Antun Ulrich
1972. Drago Galić
1973. Marijan Haberle
1974. Vlado Antolić
1975. Lovro Perković
1976. Slavko Lowy
1977. Zvonimir Vrkljan
1978. Božidar Rašica
1979. Franjo Bahovec
1980. Stanko Fabris
1981. Božidar Tušek
1982. Andre Mohorovičić
1983. Zdenko Kolacio
1984. Ivan Vitić
1985. Neven Šegvić
1986. Dragan Boltar
1987. Aleksandar Dragomanović
1988. Miroslav Begović
1989. Zdravko Bregovac
1990. Zdenko Sila
1991. Boris Magaš
1992. Vjenceslav Richter
1993. Grozdan Knežević
1994. Ivo Radić
1995. Zoja Dumenagić
1996. Bruno Milić
1997. Sena Sekulić-Gvozdanović
1998. Ivo Geršić
1999. Jerko Marasović
Tomislav Marasović
2000. Silvana Seissel
2001. Julije De Luca
2002. Ante Marinović - Uzelac
2003. Andrija Mutnjaković
2004. Slavko Jelinek
2005. Mirko Maretić
2006. Ante Rožić

godišnja nagrada

1965. Neven Šegvić
1966. Josip Uhlík i Bernardo Bernardi
1970. Ante Rožić
1971. Boris Krstulović
1972. Grozdan Knežević

1973. Dinko Kovačić i Mihajlo Zorić
1974. Ivan Filipčić i Borislav Šerbetić
1975. Ante Vulin
1976. Zdenko Kolacio
Igor Emili
1977. Ante Marinović-Uzelac
Jerko Rošin
1978. Dražen Janković, Zrinka
Supek-Andrijević i Josip Hitić
1979. Boris Magaš
1980. Milan Mitevski
1982. Radovan Tajder i Mladen Anšel
1983. Branko Kincl
1984. Marina Dropulić i Duško Dropulić
1985. Marijan Hržić, Zvonimir Krznarić i
Davor Mance
1986. Ivan Juras i Emil Špirić
1987. Dražen Juračić
1988. Ines Filipović
1989. Velimir Neidhardt
1990. Andrija Mutnjaković
1991. Nikola Bašić
1992. Nenad Fabijanić
1994. Nikola Bašić
1995. Velimir Neidhardt, Marijan Hržić,
Zvonimir Krznarić i Davor Mance
1996. Hildegard Auf-Franić i Tonči Žarnić
1997. Ante Kuzmanić i Eugen Širola
1998. Branko Siladin
1999. Studio 3 LHD (Saša Begović,
Marko Dabrović, Tanja Grozdanić i
Silvije Novak)
2000. Miroslav Genc
2001. Vinko Penezić i Krešimir Rogina
2002. Lenko Pleština
2003. Iva Letilović i Morana Vlahović
2004. Studio Capsula (Ivana Ergić,
Vanja Ilić, Vesna Milutin)
2005. Saša Randić i Idis Turato
2006. Goran Rako

FILMSKA UMJETNOST

nagrada za životno djelo

1967. Oktavijan Miletić
1970. Branko Marijanović
1973. Fedor Hanžeković
1974. Branko Blažina
1975. Antun Nalis
1976. Rudolf Sremec
1977. Branko Majer
1978. Obrad Gluščević
1979. Branko Belan
1980. Branko Bauer

1981. Aleksandar Marks
1982. Mate Relja
1983. Krešo Golik
1984. Fadil Hadžić
1985. Nikola Tanhofer
1986. Vatroslav Mimica
1987. Ante Babaja
1988. Tomislav Pinter
1989. Frano Vodopivec
1990. Antun Vrdoljak
1991. Fabijan Šovagović
1992. Zvonimir Berković
1993. Radojka Tanhofer
1994. Pavao Štalter
1995. Željko Senečić
1996. Mía Oremović
1997. Tea Brunšmid
1998. Boris Dvornik
1999. Ante Peterlić
2000. Duško Jeričević
2001. Ernest Gregl
2002. Borivoj Dovniković
2003. Ilija Ivezić
2004. Vladimir Tadej
2005. Zoran Tadić
2006. Krsto Papić

godišnja nagrada

1961. Dušan Vukotić
1963. Branko Bauer
1966. Tomislav Pinter
1968. Antun Vrdoljak
1969. Krsto Papić
1970. Nikola Babić
Fabijan Šovagović
1971. Zlatko Bourek
1972. Nedeljko Dragić
1975. Zlatko Grgić
1976. Mate Relja
1977. Bogdan Žižić
1978. Zdenko Gašparović
Lordan Zafranović
1979. Fadil Hadžić
1981. Rajko Grlić
1982. Tomislav Pinter
1983. Krešimir Zimonić
1984. Pavao Štalter
1985. Zvonimir Berković
1986. Veljko Bulajić
1987. Dejan Šorak
1988. Krsto Papić
1989. Ivan Ladislav Galeta
1990. Bruno Gamulin
1991. Zrinko Ogresta
1992. Petar Krelja
Branko Cahun

1993. Neven Hitrec
1994. Lukas Nola
1995. Vjekoslav Vrdoljak
1996. Enes Midžić
1997. Milan Blažeković
1998. Ivo Gregurević
1999. Vinko Brešan
2000. Lukas Nola
2001. Biljana Čakić-Veselić
2002. Ivan Faktor
2003. Zrinko Ogresta
2004. Goran Višnjic
2005. Tomislav Radić
2006. Simon Bogojević Narath

GLAZBA

nagrada za životno djelo

1960. Svetislav Stančić
1963. Josip Križaj
1964. Jakov Gotovac
1965. Antonija Geiger-Eichhorn
Ančica Mitrović
1968. Boris Papandopulo
1969. Vilma Nožinić
1970. Ivo Tijardović
1971. Nada Tomčić
1972. Marijana Radev
1973. Stjepan Šulek
1974. Ivan Brkanović
1975. Bruno Bjelinski
1976. Milo Cipra
1977. Ivo Maček
1978. Branimir Sakač
1979. Slavko Zlatić
1980. Dora Gušić
1981. Rudolf Matz
1982. Natko Devčić
1983. Milko Kelemen
1984. Jeronim Noni Žunec
1985. Emil Cossetto
1986. Milan Horvat
1987. Rudolf Klepač
1988. Miljenko Prohaska
1989. Dragutin Bernardić
1990. Tomislav Neralić
1991. Adalbert Marković
1992. Nada Puttar-Gold
1993. Jurica Murai
1994. Stjepan Radić
1995. Anđelko Klobučar
1996. Ruža Pospis-Baldani
1997. Mladen Bašić

1998. Igor Gjadrov
1999. Ljiljana Molnar-Talajić
2000. Josip Klima
2001. Stanko Horvat
2002. Božena Ruk - Fočić
2003. Tonko Ninić
2004. Pavle Dešpalj
2005. Vladimir Krpan
2006. Branka Stilinović

godišnja nagrada

1961. Milan Horvat
1962. Milan Sachs
Boris Papandopulo
KUD "Joža Vlahović", Zagreb
1963. Vladimir Ruždjak
1965. Zagrebački kvartet
1967. Pavica Gvozdić
1968. Opera HNK "Ivan pl. Zajc", Rijeka
1969. Branimir Sakač
Tomislav Neralić
Jurica Murai
Mirka Klarić
1970. Dubravko Detoni
1971. Stanko Horvat
1972. Milo Cipra
1973. Ruben Radica
Zagrebački solisti
1974. Vladimir Krpan
1975. Ruža Pospis-Baldani
1976. Marijan Jerbić
1977. Hrvatski glazbeni zavod
1978. Natko Devčić
1979. Zagrebački kvartet
1980. Stanko Horvat
Ljiljana Molnar-Talajić
1981. Josip Klima
1982. Akademski zbor SKUD-a
"I. G. Kovačić", Zagreb
Nikša Bareza
1983. Lovro Matačić
Dunja Vejzović
1984. Franjo Petrušanec
Opera HNK Zagreb
Balet HNK Zagreb
1985. Davorin Kempf
Ivo Pogorelić
Muzički biennale Zagreb
1986. Marko Ruždjak
Krunoslav Cigoj
Opera HNK Osijek
Opera HNK Split
1987. Igor Kuljerić
1988. Višnja Mažuran
1989. Anđelko Klobučar

1990. Zoran Juranić
1991. Pavle Dešpalj
1992. Tonko Ninić
1993. Valter Dešpalj
1994. Radovan Vlatković
1995. Vladimir Kranjčević
1996. Opera HNK "Ivan pl. Zajc",
Rijeka - ansambl opere "Amelia"
1997. Miro Belamarić
1998. Petar Bergamo
1999. Branko Sepčić
2000. Frano Parać
2001. Mirella Toić
2002. Željko Brkanović
2003. Silvio Foretić
2004. Zagrebački gitarski trio
2005. Neven Belamarić
2006. Goran Končar

KAZALIŠTE

nagrada za životno djelo

1964. Mila Dimitrijević
1966. Zvonimir Rogoz
1968. Tomislav Tanhofer
1969. Viktor Bek
Božena Kraljeva
Vika Podgorska
1970. Veljko Maričić
Slavko Batušić
1971. Mato Grković
1972. Bela Krleža
1973. Anđelko Štimac
1974. Emil Kutijaro
1975. Ervina Dragman
1976. Ivo Hergešić
1977. Vlado Habunek
1978. Ana Roje i Oskar Harmoš
1979. Mira Župan
1980. Mirko Perković
1981. Zvonko Agbaba
1982. Ana Maletić
1983. Josip Marotti
1984. Mladen Šerment
1985. Kosta Spaić
1986. Pero Kvirgić
1987. Vesna Butorac-Blaće
1988. Mladen Škiljan
1989. Drago Krča
1990. Miše Martinović
1991. Sonja Kastl
1992. Tonko Lonza
1993. Milka Podrug-Kokotović
1994. Božidar Viola

1995. Tomislav Durbešić
1996. Aleksandar Augustinčić
1997. Nada Subotić
1998. Zvezdana Ladika
1999. Relja Bašić
2000. Joško Juvančić
2001. Neva Rošić
2002. Milko Šparemblek
2003. Ika Škomrlj
2004. Nikola Batušić
2005. Vanja Drach
2006. Vanča Kljaković

godišnja nagrada

1959. Branko Gavella
1960. Vika Podgorska
Kosta Spaić
1963. Emil Kutijaro
1964. Ervina Dragman
Izet Hajdarhodžić
1967. Vlado Habunek
1969. Pero Kvirgić
1970. Miro Međimorec
Dramsko kazalište "Gavella"
Kazalište "Komedija"
1971. Milka Podrug-Kokotović
1974. Nada Subotić
1975. Marija Kohn
1976. Ivka Dabetić
Rade Šerbedžija
1977. Josip Marotti
1978. Miše Martinović
1979. Joško Juvančić
Dorijan Sokolović i Ružica
Nenadović-Sokolović
1980. Drago Krča
1981. Mustafa Nadarević
Maja Srbljenović-Turcu i
Štefan Furijan
1982. Fabijan Šovagović
Zlatko Bourek
1983. Ivica Kunčević
Dijana Kosec-Bourek i
Ika Škomrlj
1984. Krešimir Zidarić
Krunoslav Šarić
1985. Sanda Miladinov-Langerholz
Zvonko Šuler
1986. Neva Rošić
Zlatko Kauzlarčić-Atač
1987. Boris Buzančić
1988. Slavko Šestak
1989. Veronika Durbešić
1990. Milko Šparemblek
1991. Rene Medvešek

1992. Slavko Brankov
1993. HNK Varaždin, kolektiv
predstave "Puno larme, a za ništ"
1994. Vanja Drach
1995. Kolektiv predstave "Imago"
1996. Ljubomir Kerekeš
1997. Zlatko Vitez
1998. Vilim Matula
1999. Dubravka Ostojčić
2000. Goran Grgić
2001. Ivica Boban
2002. Elvis Bošnjak
2003. Zvonimir Zoričić
2004. Dragan Despot
2005. Josip Genda
2006. Galiano Pahor

KNJIŽEVNOST

nagrada za životno djelo

1962. Miroslav Krleža
1967. Vjekoslav Kaleb
Dragutin Tadijanović
1968. Gustav Krklec
Dobriša Cesarić
1969. Vjekoslav Majer
1970. Nikola Šop
1971. Miroslav Feldman
1972. Šime Vučetić
1973. Novak Simić
1974. Marijan Matković
1975. Ranko Marinković
1976. Vladimir Popović
1977. Drago Ivanišević
1978. Joža Horvat
1979. Marin Franičević
1980. Josip Barković
1982. Vesna Parun
1983. Jure Franičević-Pločar
1984. Aleksandar Flaker
Jure Kaštelan
1985. Mirko Božić
1986. Vojin Jelić
1987. Živko Jeličić
1988. Ivan Slamnig
1989. Slobodan Novak
1990. Olinko Delorko
1991. Petar Šegedin
1992. Ivo Frangeš
1993. Srećko Diana
1994. Nikola Miličević
1995. Rajmund Kupareo
1996. Slavko Mihalić
1997. Ivan Kušan
1998. Miroslav Slavko Mađer

1999. Vesna Krmpotić
2000. Stanko Lasić
2001. Ivo Brešan
2002. Gajo Peleš
2003. Viktor Žmegač
2004. Josip Tabak
2005. Irena Vrkljan
2006. Miroslav Šicel

godišnja nagrada

1959. Vesna Parun
1962. Petar Šegedin
1964. Dobriša Cesarić
Jure Kaštelan
1965. Ranko Marinković
1966. Jure Franičević-Pločar
1968. Slobodan Novak
1969. Krsto Špoljar
1970. Stanko Lasić
Antun Šoljan
1971. Oto Šolc
1972. Nikola Miličević
Svetozar Petrović
1973. Živko Jeličić
1974. Marin Franičević
1975. Vesna Krmpotić
Predrag Matvejević
1976. Zvane Črnja
Milivoj Solar
1978. Drago Kekanović
Milivoj Slaviček
1979. Ivan Katušić
Miroslav Slavko Mađer
1980. Tito Bilopavlović
Nikica Petrak
1981. Ivan Slamnig
Danijel Dragojević
1983. Zvonko Maković
1984. Luko Paljetak
1985. Nedjeljko Fabrio
Zvonimir Majdak
1986. Viktor Žmegač
1987. Nusret Idrizović
Augustin Stipčević
1988. Branimir Bošnjak
1989. Zvonimir Mrkonjić
1990. Bruno Popović
1991. Željka Čorak
1992. Slavko Mihalić
1993. Sibila Petlevski
1994. Ivan Golub
1995. Ante Stamač
1996. Jozo Laušić
1997. Željko Knežević
1998. Jakša Fiamengo

1999. Goran Tribuson
2000. Stanko Andrić
2001. Drago Glamuzina
2002. Andriana Škunca
2003. Renato Baretić
2004. Luko Paljetak
2005. Delimir Rešicki
2006. Mate Ganza

LIKOVNE UMJETNOSTI

nagrada za životno djelo

1961. Frano Kršinić
1963. Marino Tartaglia
1964. Ljubo Babić
Oton Postružnik
1965. Oskar Herman
1966. Mirko Rački
Vilko Gecan
1968. Jerolim Miše
1969. Antun Motika
Zlatko Šulentić
1970. Marijan Detoni
Krstó Hegedušić
1971. Antun Mezdijić
1972. Frano Šimunović
1973. Vilko Šeferov
1974. Stella Skopal
1975. Vjekoslav Parać
1976. Oton Gliha
1977. Vilim Svečnjak
1978. Ante Roca
Slavko Šohaj
1979. Vojin Bakić
1980. Zlatko Prica
Milan Vulpe
1981. Edo Kovačević
1982. Mira Kovačević-Ovčarić
Željko Hegedušić
1983. Ljubo Ivančić
Oto Reisinger
1984. Ksenija Kantoci
1985. Branko Ružić
1986. Kosta Angeli-Radovani
1987. Ivan Šebalj
1988. Želimir Janeš
1989. Šime Perić
1990. Ferdinand Kulmer
1991. Ivan Lovrenčić
1992. Dalibor Parać
1993. Mladen Veža
1994. Ivan Picelj
1995. Milena Lah

1996. Đuro Pulitika
1997. Ivan Kožarić
1998. Nikola Reiser
1999. Aleksandar Srnec
2000. Edo Murtić
2001. Đuro Seder
2002. Julije Knifer
2003. Nives Kavurić-Kurtović
2004. Zlatko Bourek
2005. Vjekoslav Vojo Radoičić
2006. Josip Vaništa

godišnja nagrada

1959. Vanja Radauš
1960. Frano Šimunović
1961. Antun Augustinčić
1967. Krsto Hegedušić
1968. Slavko Šohaj
1969. Želimir Janeš
1970. Albert Kínert
Zlatko Prica
Miljenko Stančić
1971. Ksenija Kantoci
1972. Vahid Hodžić
Branko Ružić
1973. Kosta Angeli-Radovani
Alfred Pal
1974. Raul Goldoni
Josip Vaništa
1975. Ivan Lovrenčić
Mladen Pejaković
1976. Mira Kovačević-Ovčarić
Ivan Šebalj
1977. Stanko Jančić
Nenad Gattin
1978. Ordan Petlevski
1979. Ljubo Ivančić,
Stipe Brčić, Rajna Buzić,
Boris Ljubičić i Oskar Kogoj
1980. Šime Vulas
1981. Edo Murtić
1982. Đuro Pulitika
1983. Odjel za dizajn Elektrotehničkog
instituta "Rade Končar"
1984. Boris Bućan
1985. Miroslav Šutej
1986. Đuro Seder
1987. Ivan Kožarić
1988. Ferdinand Kulmer
1989. Matko Trebotić
1990. Kuzma Kovačić
1991. Vasilije Jordan
1992. Božo Biškupić
1993. Antun Babić

1994. Ivo Kalina
1995. Ivan Lesiak
1996. Biserka Baretić
1997. Nikola Koydl
1998. Nives Kavurić-Kurtović
1999. Zlatko Keser
2000. Vatroslav Kuliš
2001. Petar Barišić
2002. Duje Jurić
2003. Igor Rončević
2004. Siniša Majkus
2005. Mladen Galić
2006. Zlatan Vrkljan

OČUVANJE KULTURNE BAŠTINE

godišnja nagrada

1970. Samostan sv. Marije, Zadar

PRIMIJEJENE UMJETNOSTI

nagrada za životno djelo

1967. Kamiló Tompa
1968. Lujo Beseredy
Đuka Kavurić
1970. Blanka Dužanec
1971. Ernest Tomašević

godišnja nagrada

1966. Tošo Dabac
1968. Inge Kostinčer
1969. Aleksandar Srnec
1970. Jagoda Buić
Zvonimir Lončarić
Bruno Planinšek
1971. Ivan Picelj

TEORIJSKO-KNJIŽEVNA ESEJISTIKA NA PODRUČJU KULTURE I UMJETNOSTI

godišnja nagrada

1978. Nikola Batušić
Dubravko Škiljan
1979. Olinko Delorko
1983. Eduard Hercigonja

Nakladnik: Ministarstvo kulture Republike Hrvatske

Za nakladnika: mr. sc. Božo Biškupić

Urednik: Srećko Šestan

Suradnik: Ivan Bete

Lektura: Nada Kresojević - Glas

Biblioteka: Posebna izdanja, Knjiga 7

Grafičko oblikovanje: ArtDesign, Zagreb

Fotografija: Vidoslav Barac (str. 13, 19, 27, 37, 39, 45), Fedor Džamonja (str. 25),

Tanja Katić (str. 21), Željko Koproščec (str. 31),

Arhiv HAZU (str. 43),

Osobni arhiv: str. 15, 33

Tisak:Kratiss

ISBN 978-953-6240-91-3

CIP

Zagreb, 2008.